

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

12 Σελίδες

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Λεπτά 25

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 16

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ — 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1918

ΑΘΗΝΑΙ — Οδός Νίκης, 11

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΑΗ-ΔΗΜΗΤΡΗ

ΥΠΟ ΔΟΥΤΕ ΜΗΕΣΑΥ

— "Όστε δηλαδή έννοείτε να πάρετε τὰ παιδιά και να τὰ πάτε να κοιμηθοῦν στὸν Ἀη-Δημήτρη; ἐρῶ τῆσεν ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ Νέου Ξενοδοχείου τῆς Ἀνδρον' ἂν ἤμουνα στὴ θέσί σας ἐγώ, να σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ τῶκανα αὐτό. Ξέρετε σεῖς προλήψεις δὲν ἔχω, ἀλλὰ κάποια πράγματα καλλίτερα θάχα να μὴ τὰ συναντήσω κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε καὶ οἱ βουκόλακες.

Ὁ κ. Ἀρδηττός, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 2ας οὐάδος Σύρου ἐγέλασε.

— Τέλος πάντων τί συμβαίνει μετὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο; Γιατί να μὴν πάμε; Ἐχει ἄφθονα δένδρα καὶ νερό— τὸ καλλίτερο ποῦ βρίσκεται στὸ νησί. Τί ἄλλο θέλουμε;

— Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Ξενοδόχος· ναί, εἶνε ἕνα μέρος εὐλογημένο ἀπὸ τὴ φύσι, ἀλλὰ κατηραμένο ἀπὸ τὸ Θεό, κατηραμένο ὅσο μπορεῖ νᾶνε ἕνα μέρος! Πᾶνε τρία χρόνια ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ εἶσθε ἐδῶ, ὥστε δὲ θὰ ξέρετε τί συνέβηκε ἐκεῖ, ἂν καὶ θὰ ἔπρεπε να ὑποθέσω πῶς θὰ τὸ διβάσατε στὴς ἐφημερίδες.

— Δὲν εἶδα τίποτε στὴς ἐφημερίδες τῆς Σύρου, λέει ὁ κ. Ἀρδηττός!

— Ἐ, λοιπὸν θὰ σᾶς πῶ ἐγώ τί συνέβηκε καὶ ἐλπίζω ὅταν τᾶκούσετε σεῖς θὰ μετανοιώσετε καὶ δὲ θὰ πάτε να στρατοπεδεύσετε κεῖ πέρα. Θυμᾶσθε ὅταν εἶσθε ἐδῶ, ποῦ ζοῦσε στὸ Μοναστήρι πάνω τοῦ Ἀη-Δημήτρη ὁ ἠγουμένος μετὰ πέντε καλογέρον. Ἦσαν ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὅλοι τους καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν οἱ χωριάτες. Τὸ μόνο ἐλάττωμα ποῦ τοὺς βρῖσκαιε ἦ-ταν πῶς δὲν ἦσαν κοινωνικοί, ἀλλὰ τέλος πάντων ἅμα εἶνε κοινωνικὸς κανεὶς πάει να γίνῃ καλόγερος; Θὰ πέρασαν, ὑποθέτω, τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας, ὅταν ὁ καλόγερος Θεοδόσιος κατέβηκε στὴν πόλι κι' ἐζήτησε να ἰδῇ τὸ γιατρὸ Πίλαβο. Ἦταν κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι καὶ μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν τρόμο. Καθῶς με συνήτησε στὸ δρόμο, πηγαίνοντας στὸ γιατρὸ, τὸν καλημέρισα καὶ ἐρῶτῆσα τί συμβαίνει. Δὲ μοῦδωσε καιμιὰ ἀπάντησι, μονάχα ἐκίνησε τὸ κεφάλι μ' ἕνα χαμόγελο ποῦ ὡς μόνῃ εὐχαρίστησι μποροῦσε να σοῦ παγώσῃ τὸ αἷμα μέσ' στὴς φλέβες σου καὶ ἐπροχώρησε βιαστικὸς. Ποτέ δὲν εἶδα στὴ ζωὴ μου ἄνθρωπο να μοιάζῃ τόσο μετὰ νεκρό. Ἀληθινὰ πολλὰς φορὰς ρωτοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου ἂν πραγματικὰ ἦ-ταν τότε ζωντανὸς ἄνθρωπος ἢ ἁπλῶς ἕνας βουκόλα-κας... ὄχι, βμως, δὲν μποροῦσε νᾶνε βουκόλακας, για-

τί ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας νάτος ποῦ ἐρχεται πρῶτα μετὰ τὸ γιατρὸ. Ἦσαν καὶ οἱ δύο τους καβάλλα σὲ μουλάρια. Τώρα τί ἔκανε τέτοιους ἀγαθοὺς καὶ ἁγίους ἄνθρωπους, ὅπως ἦσαν οἱ καλόγεροι τοῦ Ἀη-Δημήτρη, να μηνύσουν σὲ τέτοιον ἄνθρωπο ὅπως ὁ γιατρὸς Πίλαβος, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ὡς ἐπιστήμων εἶνε καλὸς, ὡς τόσο κατὰ τὴ γνώμη μου... ὦ, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Ξέχασα πῶς εἶνε φίλος σας, κ. Ἀρδητ-τέ. καὶ —

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ...

Τὰ παρατηρητήρια αὐτὰ κατεσκευάσθησαν ὑπ' αὐτῶν τῶν προσκόπων, κάθε δὲ σταθμὸς ἡμι-λάτο ποῖος ν' ἀποκτήσῃ καλλίτερον τοιοῦτον σὲ βαθμὸ ποῦ θὰ ἦτο δύσκολον να πῆ κανεὶς ποῖο ἦταν τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα. Ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχε μέρα-νύκτα ἕνας Πρόσκοπος φρουρὸς ἐρευνῶν τὸν δριζίζοντα καὶ ἔτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— "Οχι ακριβώς φίλος μου, διέκοψεν ὁ κ. Ἀρδηττός. Τὸν γνωρίζω ἀπλῶς. Πέστε μου ὅμως τί συνέβηκε στὸ Μοναστήρι ;

— "Α, μάλιστα ! Χτυπήσατε στὸ τρομερὸ μέρος τῆς ἱστορίας. Τί συνέβηκε, ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος ! Κανείς δὲν τὸ ξέρει αὐτὸ οὔτε στὴν πόλι οὔτε σ' ὄλο τὸ νησί τῆς Ἀνδρου, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸν γιατρὸ Πιλάβιο, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε τόσες ὥρες ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὡστε καθένος ἀρχισε ν' ἀνησυχῆ. Ἡ γυναῖκά μου, ποῦ εἶχε μακρινὴ συγγένεια μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ, σηκώθηκε καὶ πήγε στοῦ γιατροῦ τὸ σπίτι γιὰ νὰ πληροφορηθῆ, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἴδιος ὁ γιατρός παρουσιάστηκε μιλώντας μετὰ μάλια καὶ ξαγριωμένη ὀφθαλμῶν καὶ ἐφάνταζε στὸ βοηθό του, νὰ τοῦ φέρῃ τοῦτο καὶ ἐκείνο τὸ γιατρικὸ καὶ στὴν ὑπηρετριά του· «Τρέχα γρήγορα, βρε κορίτσι, καὶ ἐτοίμασέ μου ἓνα λουτρό μὴ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος !»

Τὴν ἐπομένη ἐμάθαμε ὅτι ὁ Ἡγούμενος καὶ οἱ πέντε καλόγεροι, μαζί μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Θεοδόσιος πεθαίνανε — πέθαναν ἀπὸ κάποια μυστηριώδη ἀρρώστεια, ἔτσι διαδίδουνταν. Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἓνας ἄλλος γιατρός πήγαν μαζί μὲ τὸν γιατρὸ Πιλάβο στὸ Μοναστήρι. Τί πραγματικῶς συνέβηκε στὸ μοναστήρι ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω, οὔτε κανεὶς ἀπ' ὄσους γνωρίζω ξέρει. Ὁ ἀστυνόμος ἐξέδωκε μιὰ διαταγὴ ποῦλεγε πὼς κανεὶς δὲν ἐπιτρέπονταν νὰ πλησιάσῃ στὸ μοναστήρι ἐπὶ τρεῖς ὀλόκληρους μῆνες καὶ, φυσικὰ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀνδρου ἀφώρισε τὸ μέρος καὶ ἀπηγόρευσε σὲ κάθε Χριστιανὸν νὰ τὸ πλησιάσῃ.

Ἐνα δύο πρόσκοποι ποῦ ἄκουγαν τὴ διήγησι ἀνατρίχιασαν.

— "Ὁλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα καὶ λυποῦμαι πολὺ ἀκούων, ὅτι οἱ καλόγεροι, τοὺς ὁποῖους ἐπεσκέφθησαν κάποτε, πέθαναν ἔτσι δά, εἶπεν ὁ κ. Ἀρδηττός· ἀλλὰ γιὰ ποιὸν λόγον ὅμως αὐτὸ θὰ μᾶς ἤμπόδιζε νὰ στρατοπεδεύσωμεν κοντὰ σὲ κείνο τὸ μέρος τώρα; Ὁχι τρεῖς μῆνες, ἀλλὰ τρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ συνέβησαν ὅσα μᾶς διηγήθηκατε.

— Ἐπειδὴ εἶπεν ὁ ξενοδόχος μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποῦ γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων ὅτι τὰ λόγια του θὰ κάμουν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του· ἐπειδὴ στὸ μοναστήρι χωρὶς ἄλλο τώρα θὰ μένουσε οἱ θρησκολακεὶ τῶν καλόγερων καὶ μάλιστα ἀν θέλετε νὰ ξέρετε, ἐκεῖ πέρα, γίνονται πράγματα ποῦ δὲν ἀρμόζει σὲ κανένα χριστιανὸν νὰ ἰδῆ ἢ ν' ἀκούσῃ! Δὲν εἶχε περάσει ἓνας μῆνας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἱστορίας, ποῦ σᾶς εἶπα, καὶ μιὰ μέρα ὁ γέρο Μπάριμα Μανώλης μὲ τὰ δύο του παιδιὰ περνοῦσαν ἀπὸ κει τὴ νύχτα καὶ κόντεψαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ φόβου τους γιὰτὶ ἀκούσανε μέσ' ἀπὸ τὸ μοναστήρι πατήματα καὶ φωνῆς καὶ εἶδανε μάλιστα καὶ φῶτα στὰ παράθυρα. Πήγαν καὶ ἀνέφεραν αὐτὸ στὸν Ἀστυνόμο, ὁ ὁποῖος ἐξέκρινε ὁ ἴδιος καὶ πήγε ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ ἰδῆ τί τρέχει. Ὁ Μπάριμα Μανώλης καὶ τὰ παιδιὰ του, μὴ ὄλο τους τὸν τρόμο εἶχανε παρατηρήσει καλὰ τὸ δωμάτιο ποῦ ἦταν φωτισμένο. Ὁ Ἀστυνόμος ὡστόσο ἀνέφερε ὅτι ἐνὸς ὀλοκληροῦ μηνὸς σκόνῃ ἦταν ξαπλωμένη πάνω στὸ πάτωμα καὶ ὅτι

πουθενὰ δὲν ἐφαίνονταν πατήματα. Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἄς ἐδῆ νὰ τὸ λύσῃ τώρα ὅποιος θέλει. Ἄν δὲν πρόκειται γιὰ θρησκολακεὶ πάντως ὅμως δὲν πρόκειται καὶ γιὰ ἀνθρώπους. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἐκτοτε πολλοὶ ἀνθρώποι ποῦ ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ κει εἶδανε καὶ φῶτα καὶ ἀκούσανε καὶ φωνῆς τὴ νύχτα. Καμμιά φορὰ ἔτυχε νὰ ἰδοῦνε φῶτα σ' ἄλλα παράθυρα τοῦ μοναστηριοῦ πάντοτε ὅμως σχεδὸν ἔβλεπαν φωτισμένο τὸ ἴδιο δωμάτιο ποῦ εἶχαν ἐξετάσει ὁ Ἀστυνόμος. Πέρουσι ὁ Ἀστυνόμος καὶ ὁ γιατρός Πιλάβιος πῆγαν κάλι νὰ ἐξετάσουν τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο κατὰ μίαν σπουδαιοτάτης καταδέσεως ἐνὸς νεαροῦ χωρικοῦ, ποῦ εἶχε τὸ θάρρος, τὴν τρέλλα σχεδὸν θάλεγα ἐγὼ, νὰ πλησιάσῃ στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο καὶ νὰ φθάσῃ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ νέος λοιπὸν ἐκεῖνος ἄκουσε καθαρὰ φωνῆς καὶ εἶδε καὶ ἓνα φῶς νὰ προχωρῆ ἀπὸ τὴν κάμαρα ἐκείνη. Ἐκεῖνο δὲ ποῦ ἔκαμε τὸν Ἀστυνόμο καὶ τὸν γιατρὸ νὰ τὰ χάσουν, τὰν ὅτι μόλις μπῆκαν στὸ δωμάτιο τὸ μόνον πράγμα ποῦ φαίνονταν καθαρότατα ἦσαν μερικὰ καὶ πατήματα.

— "Α ! διέκοψεν ὁ κ. Ἀρδηττός, ἐπὶ τέλους βρῆκαν καὶ μερικὰ πατήματα !

— Μάλιστα, πατήματα ἀνθρώπου πάνω στὸν τοῖχο ὅμως καὶ τὸ ταβάνι. Στὸ πάτωμα οὔτ' ἓνα πατήμα δὲν ἐφαίνονταν. Εἶδαν καθαρὰ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ πατήματα ἀνθρώπου, ποῦ ἀνέβαιναν στὸν ἓναν τοῖχο, περνοῦσαν στὸ ταβάνι καὶ ἔπειτα κατέβαιναν στὸν ἀπέναντι τοῖχο...

— Τί λέτε, παιδιά, κάνει ὁ κ. Ἀρδηττός τοὺς τρεῖς Ἐνωμοτάρχους του θὰ πάμε ἢ ὄχι; Ἐγὼ ἀπὸ μέρους μου, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ δίνω καμμιά πίστι σ' ἐς προλήψεις καὶ τὰ ἀνόητα παραμῦθια τοῦ ξενοδόχου.

— Νὰ πάμε! Νὰ πάμε! ἀνέκραξαν καὶ οἱ τρεῖς ἐνωμοτάρχαι ἐν χορῶ.

— Ἐγὼ ἔκαμα τὸ χρέος μου καὶ σᾶς εἰδοποίησα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ξενοδόχος· ἀν τρομάξουνε τὰ παιδιά δὲ θὰ μπορεῖτε ὑστερὰ νὰ ἔρθετε νὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ δὲ μᾶς τόλεγε καὶ ξενοδόχε !

Ὁ κ. Ἀρδηττός ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐπροχώρησε μαζί μὲ τοὺς τρεῖς ἐνωμοτάρχους πρὸς τὸ δρόμο ποῦ ᾤδηγοῦσε στὸ λιμάνι.

— Ἐχω τὴν ἰδέα, λέγει ὁ κ. Ἀρδηττός ὅτι πρόκειται ἀπλῶς περὶ διηγήσεων ἀπὸ κείνες ποῦ λέγουν καὶ πιστεύουν οἱ χωρικοί. Νὰ ὅμως ὁ γιατρός ὁ Πιλάβιος. Μποροῦμε νὰ τὸν ρωτήσωμε τὸν ἴδιο καὶ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ μᾶς πῆ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ γιατρός παρεμνε σοβαρότατος καθὼς ἄκουε τὴν ἱστορία.

— Τί φλυαρία ποῦ σοῦ τὴν ἔχουν αὐτοὶ οἱ χωριάτες, λέγει ὁ γιατρός· ὡστόσο τὰ γεγονότα εἶνε σχεδὸν ὅπως σᾶς τὰ διηγήθη ὁ φίλος μου ὁ ξενοδόχος. Οἱ καλόγεροι πέθαναν ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ὁ καλόγερος Θεοδόσιος ἦταν καὶ αὐτὸς σὲ κακὰ χάλια ὅταν ἦρθε σὲ μένα· σχεδὸν ἔπνεε τὰ λοιπῶνα. Ὁταν ἔρθεσα στὸ μοναστήρι βόηθα τοὺς ἄλλους καλόγερους νεκροὺς, πῶ! ὄλα δὲ τὰ μέτρα ποῦ ἔλαβα δὲν μπόρεσα νὰ γλυτώσω τὸ Θεοδόσιο, ποῦ ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους. Ἴδου γιὰτὶ ἀπεμῶνώσαμε τὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖνο ἐν τούτοις ποῦ ὁ ξενοδόχος δὲ σᾶς

είπε, γιατί ἴσως καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρει, ἀφοῦ πολλοὶ λίγοὶ ἀνθρώποι τὸ γνωρίζουν, εἶνε ὅτι τὸ Μοναστήριον ἀν καὶ φτωχὸ ὀπωσθήποτε ἄλλωσι ἐλέγετο ὅτι εἶχε μιὰ πολυτιμιωτάτην εἰκόνα, γεμάτη πολυτίμους λίθους. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἦταν μεγίστης ἀξίας μόνο δὲ ὁ Ἅγιοιμένος καὶ ὁ καλόγερος Θεοδόσιος ἤξεραν τὸ μυστικὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο. Ἰσως καὶ νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτὲ αὐτὴ ἡ εἰκὼν. Ἐγὼ ἀπὸ μέρους μου δὲν πιστεύω νὰ εἰπῆρε, ποτὲ ἡ εἰκὼν, ἐπειδὴ... Πᾶν ὅτι μοῦ ἐκμυστηρευνῆ κατὶ, ὅταν ξαφνικὰ ἦρθε ὁ θάνατος καὶ τοῦ ἐσφράγισε τὰ χεῖλη. Ὀπωσθήποτε οἱ βρυκόλακες θὰ φυλάνε καλὰ τὴν εἰκόνα, ἀν πραγματικῶς ὑπάρχει κανεὶς. Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἐπειδὴ τὸ παιδάκι τῆς Κας Πίπταρη εἶν' ἄρρωστο μὲ πνευμονία καὶ ὑπεσχέθην νὰ τρέξω νὰ τὸ ἰδῶ. Εἶνε ἀρετὰ ἀσχημα.

Ὁ γιατρός Πίλαβος ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του, ἐκείνη δὲ τῆ νύχτα τὰ παιδιά εἶχαν στρατοπεδεύσει εἰς τὸ δάσος πλησίον τῆς στοιχειωμένου Μονῆς τοῦ Ἀη-Δημήτριου. Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ πόσον ἐν διαφέρον κεντροῦσαν τὸ μεγάλο ἐρημιωμένο κτίριο ἂν νάμεσα στὰ πεῦκα. Ἦταν δύσκολο νὰ πιστεῦση κανεὶς πῶς ἦταν τελείως ἀκατοίκητο. Θὰ χροιάζονταν νὰ περάσουν πολλὰ-πολλὰ χρόνια γὰ νὰ ἀρχίσουν νὰ γκρεμίζονται οἱ γέροὶ ἐκεῖνοι τοῖχοι. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιά ἦσαν λιγώτα τρομαγμένα ἀπὸ τίς ἴστορίες ποῦ εἶχαν ἀκούσει ἀλλ' ὁ ἀσχημὸς τοὺς εἶχε πῆ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ φοβίζον τὰ παραμύθια ἐνὸς ἀμαθοῦς καὶ προληπτικοῦ ξενοδόχου.

Ὁ ἐνομοτάρχης Παυλίδης καὶ ὁ βοηθὸς του ὑπενωμοτάρχης Μουζηνίδης εἶχαν ἀποφασίσει νὰ φυλάξουν καλὰ τὴ νύχτα μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἴσως θάβλεπαν κ' αὐτοὶ κανένα ἀπὸ κείνα τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα.

— Ἐγὼ ποτὲ μου δὲν εἶδα βρυκόλακα, στὴ ζωὴ μου, ἐσύ; λέει ὁ Μουζηνίδης.

— Ὅχι, οὔτε ὅμως θάχα καὶ μεγάλη ὄρεξι νὰ ἰδῶ, ἀν πραγματικῶς ὑπάρχουν τέτοια πράγματα. Δὲν πιστεύω καθόλου στὰ φαντάσματα καὶ στοὺς βρυκόλακες.

— Ἐγὼ ὅμως πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος ξέρεῖς ἢ γιατί μου...

— Ξεφόρτωνέ με μὲ τὴν γιατί σου, ἀπεκρίθη ὁ ἐνομοτάρχης.

Ὅσο κ' ἂν φύλαγαν ὅμως κ' ἂν περιμέναν τίποτ' ἐν ἐφάνηκε τὴν πρώτη νύχτα. Τελεία ἤσυχία καὶ εἰσὴν ἔβασίλειαν βαντοῦ. Μονάχα κάπου-κάπου καιμιά ἀλεπού ἢ κουνουβάγια ἐτάραζαν τὴν ἀόλυτη γαλήνη τῆς καλοκαιρινῆς νυχτιάς.

Τῆ δευτέρῃ ὅμως νύχτα, κατὰ τὴν μία, ὁ Μουζηνίδης, ποῦ φύλαγε αὐτὸς σκοπὸς ἐκείνη τὴν ὥρα, εἶδε κατὶ ποῦ ἔκαμε τὸ αἷμά του νὰ παγώσῃ μὲς στὶς φλέβες του. Ἐν τούτοις μαζεύοντας ὅλη τὴν ψυχραιμία ποῦ μπορούσε νὰ βρῆ, ἔτρεξε μέσα στὴ σκηνὴ νὰ ἐπιπνῆσῃ τὸ φίλο του.

— Παυλίδη! λέει μὲ σιγανή, τρομαγμένη φωνή, εἶδα ἓνα φῶς μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ Μοναστηρίου.

— Κολοκύθια εἶδες, κάνει ὁ Παυλίδης μισοξυπνημένο· τί στὰ σωστά σου, τὸ λές; Περιμένε μιὰ στιγμή τότε καὶ θάρθω καὶ γὰ νὰ ἰδῶ.

Οἱ διασταγμοὶ του δὲν ἄργησαν ἐν τούτοις νὰ δια-

λυθοῦν γιατί μόλις βγήκε εἶδε πραγματικῶς σ' ἓνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Μοναστηρίου νὰ φωτίσῃ ἓνα μικρὸ τρεμουλιαστὸ φῶς.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάνουμε; ἐρώτησε ὁ Μουζηνίδης, νὰ φωνάξουμε συναγεμῶ;

— Μπᾶ! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, θέλεις δηλαδὴ νὰ κάνουμε ὅλα τὰ μικρὰ νὰ τὰ καθαρώσουν ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς; Ὅχι, καλλίτερα πάμε μεις οἱ δύο μας ἐκεῖ πέρα καὶ βλέπουμε τί τρέχει. Ποῦ ξέρεῖς! Ἰσως νὰ τρεθώσουμε καὶ λύσουμε ἐμεῖς τὸ μυστήριον...

Φυσικὰ δὲν ἔλπιζε πῶς ὁ φίλος του θὰ εἶχε τὴν τόλμη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀφοῦ ἐπίστευε μὲ τὰ σωστά του στοὺς βρυκόλακες. Ἄλλως τε ἔτρεμε κιόλας ἀπὸ τὸ φόβο του.

Μὴ δὴ αὐτὰ ὅμως ὁ Μουζηνίδης ἀπεκρίθη:

— Θάρθω, ἐπειδὴ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι οἱ βρυκόλακες αὐτοὶ εἶνε οἱ βρυκόλακες τῶν καλογέρον καὶ βγαίνουν γιατί θέλουν νὰ μᾶς δείξουν ποῦ εἶνε κρυμμένος ὁ θησαυρός.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο παιδιά εἶχαν φθάσει στὸ Μοναστήριον, ἀφοῦ πῆγαν προσηγουμένως κ' ἐξύπνησαν ἓνα ἄλλο φίλο τοὺς τὸν ὁποῖον ὠρμισαν νὰ κρατήσῃ ἀπόλυτον ἐγκυβερταίαν καὶ ἐπειτα ἔβαλαν νὰ φυλάξῃ φρουρός. Τὸ φῶς εἶχε γίνῃ ἀφαντὰ, κανεὶς δὲ ἤχος δὲν ἀκούονταν. Ἡ πύλη τοῦ Μοναστηρίου ἦταν σφραγιστή. Ἐφραίνονταν ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μπουνε. Ὁ Παυλίδης ὠστάσῃ, ἀφοῦ ἐκύτταξε καλὰ γύρω του, παρετήρησεν ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρακι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεχε ἴσαμε τὸ ἔδαφος ὁ σωλῆνας ἐνὸς νεροχύτη. Καὶ αὐτὸς ἔπος, αὐτὸ ἔργον! Τὰ παιδιά ἀνερωχίθησαν διὰ τοῦ σωλῆνος, πάτησαν στὸ παράθυρο καὶ σὲ μιὰ στιγμή βρέθησαν μέσα στὸ Μοναστήριον!

Ἐἶχαν κρατήσῃ σημάδι σὲ ποῦ δωμάτιο εἶχε φανεῖ τὸ φῶς. Δὲν ἦταν μακριὰ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, λίγα βήματα πρὸς τὰ δεξιὰ τοὺς. Βαδίζοντα μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ ψηλαφητὰ μέσα στὸ σκοτάδι, σκοντάβοντας κάπου-κάπου, βγήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο σ' ἓνα εἶδος διαδρόμου. Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ παρετήρησαν, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή τοὺς, ἓνα φῶς σὰν λεπτὴ κλωστή ποῦ ἐφαίνονταν ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς δευτέρας θύρας μπροστὰ τοῖς. Χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ἐπλησίασαν σ' ἐκείνη τὴν θύρα καὶ ἀκροάσθησαν. Ἄκουσαν ἓνα μικρὸ θόρυβο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς κλειδαριάς. Ἐπειτα λέει:

— Κάποιος ἀνθρώπος εἶνε μέσα ποῦ φορεῖ μαῦρα ρούχα. Εἶνε γονατιστὸς στὸ πάτωμα καὶ φαίνεται σὰν νάχασε κατὶ. Εἶνε γονατιστὸς μπρὸς σὲ ἓνα μικρὸ εἰκονοστάσιον. Θεέ μου! Θάρθω πῶς εἶνε ὁ...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, διότι ὁ Παυλίδης ἀνοιξε διάπλατῃ τὴν θύρα κ' ἐπρότεινε στὸν ἀνθρώπο ποῦ ἦταν γονατιστὸς ἓνα μικρὸ ρεβόλβερ—ποῦ, ὡς τὸ ποῦμε κ' αὐτὸ, ἦταν ἀδειανὸ· τί κάνετε ἐδῶ κ. Πίλαβε; ἀνέκραξε στὸν γιατρό. Ὁ ἀνθρώπος ἐκινήθη μὲ τρόμο ὡς νὰ ἐτοιμάζονταν νὰ σπρωθῆ στὰ πόδια του, ὅταν ξαφνικὰ κατὶ ὄλας ἀπροσδόκητο καὶ ἀπίστευτο συνέβη—ἐξηφανίσθη.

Μάλιστα ἐξηφανίσθη ἀπλῶστα, σὰν νάταν φάντασμα. Καὶ οἱ δύο πρόσκοποι ἐφοβήθησαν στὰ σοβαρὰ ὄχι λίγο. Ἐχε γοῦστο, ἐσυλλογίσθηεν ὁ Παυλίδης, νάχη δίκην ὁ φίλος του καὶ νάταν ἐκεῖνος

πραγματικά θουκόλακας !! Άλλά πόλι, ὅπως ἤξεραν ὁ γιατρός Πίλαβος ἦταν ζωντανός και οἱ ζωντανοὶ δὲ θουκόλακάζουν.

— Ἐλα μαζί μου, λέει ὁ Παυλίδης· ἀρκετὰ πιά μ' αὐτὴ τῆ δουλειᾷ. Ἄς τοῦ δίνουμε. Τὸ χειρότερο εἶνε ὅτι δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τίποτε στὸν ἀρχηγό μας, ἀφοῦ φύγαμε χωρὶς νὰ πάροουμε ἄδεια.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μουζηνίδης· πρέπει νὰ τοῦ τὰ ποῦμε ὅλα και νὰ υποστῶμεν τὰς συνεπειὰς. Διαφορετικὰ θάῤμαστε ἀνάξιοι νὰ λεγόμεστε πρόσκοποι.

Βρέθησαν πάλι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι.

Ξαφνικὰ ἔκουσαν μιὰ μισοσβυσμένη φωνὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια των νὰ φωνάζῃ «Βοήθεια ! Βοήθεια !» Φαίνονταν πῶς ἡ φωνὴ ἔβγαине μέσ' ἀπὸ ἕνα σιδερόφρακτο παράθυρο ὑπογείου ποῦ ὅπως εἶδαν ἦταν κάτω χαμηλὰ στὸν τοῖχο τοῦ Μοναστηριοῦ.

— Ποὶς εἶσαι ; Τί εἶσαι ; Τί θέλεις ; ἐφώναξαν δυνατὰ οἱ πρόσκοποι.

— Εἶμαι ὁ γιατρός Πίλαβος, ἀπεκρίθη ἡ φωνή· θάῤεσα φαίνεται ἀπὸ τὸν καταρράκτη μέσα στὸ ὑπόγειο κάτω ἀπὸ τὸ δωμάτιο εἰς τὸ ὁποῖο με εἶδατε. Πηγαίνετε πίσω στὸ δωμάτιο γρήγορα και κυττάξτε νὰ βρῆτε τὸν μυστικὸ καταρράκτη. Τὸ φῶς εἶν' ἀναμμένο ἀκόμα. Θαρρῶ πῶς ὁ μυστικὸς αὐτὸς καταρράκτης ἄνοιξε και μ' ἔριξε χάμου τῆ στιγμή ποῦ ἀκούμπησα χωρὶς νὰ προσέξω στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγιο-Δημητρίου κοντὰ στὸ εἰκονοστάσιο.

Γρήγοροι σὰν ἀστραπὴ τὰ παιδιὰ ἐπέστρεψαν στὸ δωμάτιο. Μόλις ἐπίεσαν λιγάκι με τὰ χέρια τους τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀμέσως πρὸς τὰ πόδια των ἄνοιξε ὁ μόνος του ἕνας μυστικὸς καταρράκτης. Ἀπὸ κεῖ κρεμοῦσε μιὰ σκάλα ἀπὸ σχοινί, διὰ τῆς ὁποίας τὰ παιδιὰ ἐκατέβησαν πέρνοντας μαζί τους συγχρόνως και τὸ φῶς. Βοῆξαν τὸ γιατρός Πίλαβο μέσα στὸ ὑπόγειο ξαπλωμένο χάμου. Ἐβογγοῦσε ἀπὸ τοὺς πόνους ἐπειδὴ τὸ πόδι του καθὼς ἔπεσε ἀπὸ τὸν καταρράκτη εἶχε σπάσει.

— Πῆγα νὰ κυττάξω μήπως βρῶ τὴν εἰκόνα, εἶπε ὁ γιατρός· και ἀλήθεια νὰ τῆ ἡ εἰκόνα. Τώρα ἔξω γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ πάρετε με ἀπὸ δω και φωνάζετε βοήθεια.

Τὰ παιδιὰ ἐκύτταξαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ τοὺς εἶδειεν ὁ γιατρός και εἶδαν προστὰ τους πᾶνω σ' ἕνα μικρὸ βωμὸ μιὰ θανουσία εἰκόνα μέσα σὲ μιὰ κορνίζα φορητὴν πολύτιμος λίθους μεγίστης ἀξίας.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ σήκωσαν στὸ πόδι ὅλο τὸ στρατόπεδο και αἱ πρῶται βοήθειαι παρεσχέθησαν στὸν ἰατρό. Ἐπίσης μετεφέρθη στὸ στρατόπεδο και ἡ εἰκὼν. Ὁ γιατρός στὸν πωρετό του ἄρχισε νὰ παραμιλᾷ, ὅτι δὲ ἔλεγε ἔδινε πλήρη ἐξήγησι στὸ μυστήριον τῶν «θουκόλακων τῆς Μονῆς». Φαίνεται πῶς αὐτὸς και ὁ τέως Ἀστυνόμος — ποῦ εἶχε τεθῆ εἰς ἀπόταξιν πρὸ πολλοῦ γιὰ ἄλλη αἰτία — εἶχαν πάρη τὴν ἀπόφασιν, σθηριζόμενοι στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ καλόγερου, νὰ γυρίσουν στὴν μονὴ και νὰ ἐρευνησοῦν γιὰ τὴν εἰκόνα, ποῦ ἐφυλάσσετο με τόση ἐπιμέλεια σὲ μυστικὸ μέρος. Τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ εἶχε πεῖ ὁ καλόγερος ἦσαν «στὸ μικρὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγιο-Δημητρίου... Ἁγιο-Δημητρίου... Ἁγιο-Δημητρίου.» Ἀκριβῶς τότε ποῦ ἔκαναν ὁ γιατρός και ὁ Ἀστυνόμος τὰς ἐρεῦνας των, οἱ χωρικοὶ ἔβλεπαν φῶτα

στὰ παράθυρα τῆς Μονῆς, ἐσκέφθησαν δὲ οἱ πρῶτοι πῶς θάταν φρόνιμο νὰ ἐνθαρρύνουν τὴ διάδοσιν τῶν φημῶν περὶ θουκόλακων, γιὰ νὰ μὴ ἀφίνουν τοὺς χωριάτες νὰ πλησιάζουν. Κι' ἔτσι ἐξηγοῦνται αἱ φανταστικαὶ διηγήσεις κατὰ τὰς ὁποίας εἶδαν «πατησιὲς στὸν τοῖχο και στὸ ταβάνι, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν πατησιὲς στὸ πάτωμα.»

Ὅλαι αἱ ἐρευναὶ των ὅμως ἀπέβησαν ἄκαρποι και στὸ τέλος παρητήθησαν τῆς ἰδέας. Ὁ Ἀστυνόμος εἶχεν ἀνακληθῆ ἀπὸ τὴν Ἄνδρου, ὅπως εἶπαμε παραπάνω και ἀπετάχθη.

Ὅταν ὡς τόσο οἱ Πρόσκοποι ἔφθασαν ξαναθύμισαν στὸ γιατρός τὴν ὑπόθεσιν ποῦ ἄρχισε νὰ ξεχνᾷ σχεδὸν κι' ἔτσι πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιχειρήσῃ μιὰ ἰσχυρὰ ἐρευνα. Τί ἀκολούθησε τὴν ἐρευνα τοῦ γιατροῦ τὸ εἶδαμε παραπάνω.

Ἔτσι τὸ γιατρός, τοῦ ὁποίου ἡ διαγωγή σ' ὄλην τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὑπῆρξε ἀποτρόπαιος, ἀκόμη και ἂν παραδεχθῆ κανεὶς πῶς δὲν ἠνείχετο στὸ θάνατον τῶν καλόγερον, τὸν ἄφησαν νὰ γιατροῦσῃ τὸ σπασμένον του πόδι. Μόλις βρῆκε τὴ μοιραῖα εἰκόνα τὴν ἔχασε κιάλας, ἐπειδὴ οἱ πρόσκοποι τὴν παρέδωσαν στὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς, ποῦ ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην τους και ἔκαμαν ἕνα ὁμορφὸ δῶρον εἰς τὴν 2α Ὀμάδα Σύρου.

Ὁ γιατρός Πίλαβος εἰθὺς μόλις γιατροῦθηκε ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἄνδρου και κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΕΦΟΔΙΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ὅσοις περιφέρειαις ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν προσκοπικὰ ἐφόδια πρέπει νὰ κάμουν τῆς παραγγελίας των τώρα εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τοῦ Σώματος (Ὅδος Νίκης ἀρ. 11). Τὰ ἐφόδια αὐτὰ ἤρθαν με πλοῖον τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν και πωλοῦνται εἰς τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς τιμῇ ποῦ πωλοῦνται και στὴν Ἀγγλίαν χωρὶς τὴν παρομικρὰ ἐπιδάρουσι. Σὰς παραθέτομεν, ὅπως σὰς ὑπεσχέθημεν στὸ περασμένον φύλλον, και τὸ σχετικὸ τιμολόγιον :

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Πυξίδες	Δρ.	6.50
Σφυρίκτρες	»	1.50
Σουγγιάδες μονοὶ	»	4. —
» διπλοὶ	»	5. —
Κορδόνια	»	0.40
Πελέκεις	»	6. —
Ζῶναι	»	4. —
Μανδύλια	»	2. —
Μπλοῦζες (ἀρ. 5, 4, 5)	»	12. —
» (14 1)2, 14, 13 1)2)	»	11. —
» (5, 7)	»	10. —
Κάλτσες, τὸ ζεῦγος	»	7. —
Πανταλόνια (34)	»	10. —
» (32, 30)	»	9. —
» (28, 26)	»	8. —
Καπέλλα	»	6.50

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ο Κ. ΓΚΑΝΤΩΜ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ ΜΑΣ

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ζωῆς τῶν Προσκόπων» με παρεκάλεσε νὰ γράψω μερικὰς γενικὰς ἐντυπώσεις περὶ τῶν προσκόπων τῆς Ἀττικῆς ποῦ συνήντησα, τὸ κάμνω δὲ με μεγάλη μου εὐχαρίστησι καθόσον τοῦτο μοῦ παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ποῦ συνήντησα γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν καλωσύνην καὶ εὐγένεια ποῦ μοῦ ἔδειξαν σὲ κάθε περίστασι.

Ἦλθα στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου καὶ ἦλθα με φόβον καὶ με τρομάρα. Δὲν ἐγνώριζα κανένα. Ἡ ἐργασία μου ἦτο ἐργασία ἀλλαγῆς καὶ ἀναδιοργανώσεως καὶ γιὰ τοῦτο φυσικὰ ἐπερίμενα πῶς θὰ εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω καὶ ἀντίδρασιν ἀρκετὴ καὶ πολλὰς δυσαρέσκειες. Καὶ ὅμως ὅπου καὶ ἂν πῆγα δὲν συνήντησα εἰμὴ μόνον τὸ πραγματικὸν προσκοπικὸ πνεῦμα τῆς καλωσύνης καὶ ἀδελφοσύνης.

Ἐνα μεγάλο χάρισμα αὐτὸ καὶ ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν τοῦ προσκοπικοῦ κινήματος, ὅπου κάθε μέλος με χαρὰ βοήθει τὸν ἄλλον εἰς τὸ ἔργον του. Ἴσως νὰ κατανοεῖτε καλλίτερα καὶ ἀπὸ μένα πόσον περιττὰ καὶ ἀνόητες εἶνε ὅλες ἡ μεμψιμοιρίαι καὶ μικροερίδες ποῦ γίνονται ἔξω ἀπὸ τὸ κίνημα. Ὁ βίος εἶνε τόσο βραχύς καὶ ἐμεῖς οἱ πρόσκοποι ἔχομεν διπλάσια καθήκοντα στὴ ζωὴ μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ ἔχομε νὰ δημιουργήσουμε μιὰ πλήρη ζωὴ γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας καὶ μιὰ ζωὴ πλήρη ὑπηρεσιῶν γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἴδου ἓνα χαρακτηριστικὸν τῶν προσκόπων ποῦ συνήντησα. Δεύτερον χαρακτηριστικὸν ποῦ μοῦκανε ἐντύπωσι εἶνε ὅτι εἶσθε καθαροὶ καὶ εὐπρόσωποι. Στὴν Ἀγγλίαν μιὰ παρέλασις προσκόπων συνήθως περιλαμβάνει ὀμάδας στρατολογηθείσας ἀπὸ συνοικίας ὅπου ἐπικρατεῖ τραγικὴ καὶ φρικώδης ἀθλιότης (ὅπως ἔχουν ὄλαι αἱ μεγαλοπόλεις) συνοικίας, ποῦ σεῖς τὰ ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Ἡλίου στὴν Ἑλλάδα οὔτε φαντάζεσθε. Οἱ πρόσκοποι τοιούτων ὀμάδων εἶνε πραγματικὰ λευκοὶ μέσα, αὐτὸ δὲ δικαιολογεῖ καὶ τὴν κατάστασι τῆς στολῆς των ποῦ εἶνε συχνὰ λερὴ καὶ γεμάτη μουντζούρες. Ὀμάδες σὰν αὐτὲς πολλὰς φορὰς χαλοῦν τὴν ὥραία συμμετρίαν μιᾶς παρελάσεως, ἐν τούτοις ὅμως κατέχουν προσκοπικὴν ἀξίαν πολὺ μεγαλειότερη ἀπὸ πολλὰς ἄλλας ὀμάδας ποῦ μπορεῖ νὰ δείχνουν στολὰς τέλει μετρητοὶ καὶ τῆς τελευταίας γραφῆς. Σ' αὐτὲς τῆς ὀ-

μάδες τῶν φτωχόπαιδων τὸ προσκοπικὸ κίνημα φέρνει τὴν πνοὴν μιᾶς καινούργιας, δρασερῆς ζωῆς καὶ εἶνε σὰν ἀνοιγμὰ παραθυριοῦ μέσα σ' ἓνα ἀσφυκτικὰ κλειστὸ παράθυρον. Δὲ θέλω φυσικὰ νὰ πῶ ὅτι οἱ πρόσκοποι δὲν πρέπει νὰ εἶνε καθαροὶ καὶ εὐπρόσωποι, ἀλλὰ ἀναφέρω ἀπλῶς τὸ γεγονός: ὡς χαρακτηριστικόν. Ἄλλο χαρακτηριστικὸν ποῦ παρετήρησα εἶνε ὅτι ἡ ὀμάδες σας ἐδῶ εἶνε ἀνεξάρτητες. Στὴν Ἀγγλίαν ἡ περισσότερη εἶνε προσκολλημένη σὲ κάποια ἐκκλησία. Ἐμεῖς οἱ πρόσκοποι, στὸν ὄρον μας, θέτουμε πρῶτα τὸ Θεόν, πιστεύοντες ὅτι ὅπως Αὐτὸς μᾶς ἔκανε τὸ μεγάλο δῶρον ποῦ λέγεται ζωὴ, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει νὰ Τὸν εὐχαριστοῦμε ὄχι μόνον με λόγια, ἀλλὰ καὶ με ἔργα δηλαδὴ καλλιεργοῦντες τὴν ζωὴν αὐτὴν, ὅσο τὸ δυνατόν τελειότερα καὶ χρησιμοποιοῦντες αὐτὴν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὸ νὰ βοηθοῦμε τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἐκκλησία μας στὴν Ἀγγλίαν ἀντιλήφθησαν ἀμέσως ὅτι τὸ κίνημά μας κατὰ βάθος εἶνε θερησκευτικόν καὶ γιὰ τοῦτο χρησιμοποιοῦν τὸ προσκοπικὸν κίνημα ὅπως διδάξουν τὰ παιδιὰ ὅ,τι εἶνε καλλίτερον στὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα.

Ἐπάρχει κάτι ἄλλο ἢ μᾶλλον ὑπάρχουν τρεῖς πράγματα ποῦ δὲ βλέπω καὶ ποῦ εἶνε σὰν τρεῖς ἀκτίνες ποῦ λείπουν ἀπὸ τὸν ἄλλως τε τέλειον τροχὸν τῆς ὀργανώσεώς σας. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐλπίζετε πῶς θὰ τραβήξετε μπροστὰ χωρὶς α') Τὸ Δικαστήριον τῆς ὀμάδος, β') τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Γονέων ἐκτὸς τῆς ὀμάδος καὶ γ') τὸν Σύνδεσμον τὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ γονεῖς καὶ ἀρχηγούς ὅπως κρατοῦν οὕτω τὰς ὀμάδας σὲ κάθε περιφέρεια στενωῶς συνδεδεμένας.

Τὸ Δικαστήριον Τιμῆς τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ ἰδιοτὰς καὶ ἀρχηγούς καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Γονέων ἀποτελουμένη ἀπὸ ἡλικιωμένους ἀνδρας ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν ὀμάδα θὰ βοηθήσουν μεγάλως τὸν ἀρχηγὸν ὀμάδος εἰς τὸ δυσχερέστατον ἔργον του.

Τὸ ὅτι ἡ τρεῖς αὐτὲς ἀκτίνες λείπουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ὀργάνωσίν σας εἶνε, ὑποθέτω, ἰδικόν μου φταίξιμον, ὡς διοργανωτοῦ, ἐλπίζω ὅμως ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον οἱ κανόνες καὶ αἱ διατάξεις, τὰ ὅποια ὑπέβαλον θὰ τυπωθοῦν καὶ τότε τὸ κίνημα στὴν Ἑλλάδα θὰ ἐπεκταθῆ καὶ θὰ ἀναπτυχθῆ εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ μέλλοντος ποῦ μᾶς περιμένουν.

Ἄρθρον: Γκάντηκ

ΣΤΗΝ ΑΚΤΟΦΥΛΑΚΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟ

Ἡ εἰκὼν σᾶς δείχνει τὸν κ. Καρατζᾶ (μὲ πολιτικά), Ἀρχηγὸν τῆς 7ης Ο. Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖός, ὅσους ξέρετε, καὶ ὁ ἀκούρατος ἐπιμελητὴς τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἀκτοφυλακῆς καὶ δεξιᾶ τοῦ τὸν κ. Ἡσαΐαν, Ἀρχηγὸν τῶν Ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν.

ΒΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ !

— Καὶ βρίσκετε πῶς τὸ νὰ τρέφετε κότες εἶνε ἐπικερδές ;

— Χμ ! Ὅχι καὶ τόσο συμφέρον γιὰ μᾶς, νομίζω ὅμως ὅτι εἶνε ἐπικερδές γιὰ τὸ γυιό μας τὸν Τόνη.

— Πῶς δηλαδὴ ;

— Ἴδου πῶς. Τοῦ ἀγόρασα τὶς κότες. Τοῦ ἀγοράζω τροφή γιὰ νὰ τὶς ταγίξω καὶ ἔπειτα ἀγοράζω ἀπ' αὐτὸν τ' αὐτὰ ποῦ γυνοῦν καὶ τοῦ τὰ δίνω νὰ τὰ τρώη.

ΜΩΡΕ ΦΑΡΜΑΚΟ !

Ὁ Πελάτης : Εἶπατε πῶς αὐτὸ τὸ γιατρικὸ κατὰ τῆς πτώσεως τῶν μαλλιῶν εἶνε ἀποτελεσματικόν ;

Ὁ Φαρμακοποιός : Ἀποτελεσματικώτατο. Ξέρω ἕνα παιδί ποῦ πήρε γιὰ τὸν πατέρα του ἕνα μπουκάλι τὸ ἀνοίξε τὸ ἴδιο ραβῶντας τὸ φελλὸ μὲ τὸ στόμα του καὶ τὴν ἄλλη μέρα εἶχε... μουστάνια.

ΤΙ ΕΙΝΕ ;

Τί εἶνε κείνο ποῦ ἐνὸς ἡμέρας διαρκῶς ἀλλάζει τὰς ἔξεις του, ποῦ θάβεται ζωντανὸ πρὶν πεθάνει καὶ τοῦ ὁποῖου, ὁ τάφος ὅπωςδήποτε καὶ ἂν βρεθῆ ἔχει ἀξία ;

— Ὁ μεταξοσκώληξ.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΥΝΤΑΚΤΟΥ

— Τί σᾶς ζητοῦμε

Τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς πωλήσεως τῆς «Ζωῆς τῶν Προσκόπων» εἰς τὰς διαφόρους περιφερείας εἶνε πλέον ἢ ἐπιθυμητικὰ λαμβάνοντες ὅμως ταῦτα ἐν συνόλῳ, διότι ἐνῷ λ. χ. εἰς τὰς περισσότερας πόλεις ἢ πώλησις ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μᾶς εἰς μερικὰς ἄλλας, ὀλίγας ὅμως, θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἦταν πολὺ καλλίτερη. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως χαροποιεῖ τὴν «Ζωὴν τῶν Προσκόπων» εἶνε ὅτι εὑρεν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν μεταξὺ ὄλων τῶν παιδιῶν. Ἐπιστολαὶ ἀπὸ μαθητᾶς γεμάτες ἐνθουσιασμὸ διαρκῶς φθάνουν στὰ γραφεῖα μας. Οἱ περισσότεροι μᾶς ζητοῦν νὰ ἐκδίδεται ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» δις τοῦ μηνός. Φυσικὰ αὐτὸ θὰ γίνη μὲ τὸν καιρὸ. Καὶ θὰ γίνη καὶ κάτι παραπάνω μάλιστα. Ὅταν ταχτοποιηθοῦν τὰ πράγματα καὶ ἐπιστρέψῃ τὸ χαρτί σὲ κάποια λογικὴ τιμὴ ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» θὰ ἐκδίδεται ὄχι δις τοῦ μηνός, ἀλλὰ κάθε ἐβδομάδα. Ἐμεῖς θὰ κάμουμε ὅ,τι δυνατόν γιὰ νὰ καταστήσωμεν τὴν «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» σιγά-σιγά τὸ φηηνότερο καὶ μεγαλεύτερο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ. Ἀπὸ σᾶς ζητοῦμε τὴν ὑποστήριξίν σας. Διαδίδετε τὸ περιοδικὸ μεταξὺ τῶν φίλων σας. Ὅσο περισσότερο τὸ ὑποστηρίζετε, τόσο γρηγορότερα τὸ ὄνειρό σας νὰ ἴδῃτε τὴν «Ζωὴ τῶν Προσκόπων» νὰ ἐκδίδεται συχνά, θὰ πραγματοποιηθῇ.

— Μία καλὴ προᾶξις

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Γκάντωμ κατ' αὐτὰς μοῦ διηγήθη τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον ποῦ τοῦ συνέβηκε τὶς πρώτες ἡμέρες ποῦ ἦλθε στὰς Ἀθήνας. Πῆγε ν' ἀγοράσῃ σταφύλια ἀπὸ ἕνα πωλητὴ τοῦ δρόμου ἀπὸ κεινοῦς ποῦ περιφέρονται στοὺς δρόμους μὲ τὰ σταφύλια τους φορτωμένα στὸ γαϊδουράκι καὶ ἀφοῦ πήρε τὰ σταφύλια, μὴ γνωρίζοντας καθόλου ἑλληνικὰ ἔδωκε στὸ χέρι τοῦ πωλητῆ μιὰ δραχμὴ, ἔπειτα ἀρχίζει νὰ δάξῃ δεκάρες καὶ εἰκοσαράκια καὶ ἔδωκε καὶ ἔδωκε χωρὶς ὅπως ἐφαίνετο ὁ πωλητῆς νάχη στὸ νοῦ του νὰ τοῦ πῇ «φθάνει». Σὲ μιὰ στιγμὴ φυσικὰ ὁ κ. Γκάντωμ ἐσταμάτησε καὶ ἐκύτταξε τὸν πωλητῆ ἐρωτηματικὰ. ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, παρουσιάζεται μπροστὰ του καὶ ρωτᾷ τὸν πλανώδιο μανάδη πόσο ἔχουν τὰ σταφύλια ἢ ὄκω. κυττάζει πόσα σταφύλια πήρε ὁ κ. Γκάντωμ, μετράει τὰ χρήματα ποῦ εἶχε στήν παλάμη του ὁ πωλητῆς, πέρνει ὅτι ἦταν περισσότερο καὶ τὸ δίνει στὸν κ. Γκάντωμ, ἔπειτα δέ, ἐνῷ ὁ κ. Γκάντωμ ἐγύριζε τὶς πλάτες του νὰ φύγῃ, ἀρχίζει μὲ θυμὸ καὶ ἐπιπλήττει τὸν πωλητῆ. Ἴδου, παιδιὰ, μιὰ καλὴ, μιὰ λαμπρὴ προᾶξις. Ὁ φτωγὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, εἶχε μέσα του τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τοῦ προσκοπισμοῦ, ἀκριβῶς ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται τὸ κίνημα μᾶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν οἰκονόμησε μερικὰς δεκάρες στὸν κ. Γκάντωμ, ἀλλὰ ἔκαμε μιὰ ἐθνικὴ προᾶξι δίνοντας σ' ἕναν ξένο, ποῦ μόλις πάτησε τὸ πόδι του στήν πατρίδα μας, νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἂν ὑπάρχουν μερικοὶ ἀσυνείδητοι ἔτοιμοι

νά επιμεταλλεύονται τὸν πρῶτονξένον, ὑπάρχουν ἔμωσ καὶ ἄλλοι ποὺ τοὺς σταματοῦν τὸ χέρι.

—Τὸ σημερινὸ δάσος

Με πολὺ ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον οἱ πρόσκοποι ἀλλὰ καὶ ἅλα τὰ παιδιὰ θὰ παρακολουθήσουν τὰ μαθήματα ἰχθυολογίας ὑπὸ τοῦ Μαύρου Λύκου ποὺ ἀρχίζουμε στὸ παρὸν τεύχος. Ὁ Μαύρος Λύκος μᾶς λέγει ὅτι οἱ Ἐρυθρόδερμοι συνέθιζαν νὰ στέλνουν τὰ παιδιὰ τους γιὰ ὠρισμένη περίοδο στὸ δάσος, ἐπειτα δὲ, ἀν ἐγλύτωνα ἀπὸ τὴ δοκιμασία καὶ τὴ πάλη μὲ ὅτι ἐχθρὰ συναντοῦσαν ἐγύριζαν πανηγυρικῶς σπῆτι των καὶ ἀνεκηρύσσοντο γενναῖοι. Σήμερα τὸ δάσος τὸ ἀντικατέστησεν ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ ἄτομο μιὰ πάλη καὶ ἕναν ἀγῶνα πολὺ χειρότερο ἐκεῖνου ποὺ διεξήγον οἱ Ἐρυθρόδερμοι στὸ δάσος. Ὅπως ὁ Ἐρυθρόδερμος ἔστειλε τὸ παιδί του στὸ δάσος ἔτσι ἕνας σημερινὸς πλούσιος Ἀμερικανὸς ἔστειλε τὸ γιού του, ὁ ὅποιος ἦταν τεμπέλης καὶ σπάταλος, στὴν ξενητεία καὶ τὸν ἔκαμε νὰ γίνῃ ἀνθρώπος. Τὸν ἄφησε χωρὶς χρήματα καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πεινάσῃ, νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ σημερινὸ δύσκολο δάσος, τὸ γεμάτο ἀπὸ θηρία ποὺ λέγονται πενία, ἀμάθεια, ἐγκλημα καὶ ποὺ ὀνομάζουμε κοινωνία.

—Γιὰ τὴν Ἀκτοφύλακην

Τὸ παρὸν τεύχος τῆς «Ζωῆς τῶν Προσκόπων» ἀφιερώνεται εἰς τὴν Ἀκτοφύλακην. Οἱ ἀκτοφύλακές μας ἐτίμησαν τὸ Σ.Ε.Π. ἐκτελέσαντες τὴν ἀναταθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ὑπηρεσίαν μὲ τρόπον ποὺ ἀπέσπασε τὰ θερμὰ συγχαρητήρια καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ Ναυάρχου κ. Κλ. Μπράουν καὶ τοῦ ἐπισήμου ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη ἀντανακλᾷ ἐφ' ὅλου τοῦ Σώματος τὸ ὅποιον εἶνε περήφανο, ποὺ ἡ πολιτεία ἐνεπιστεῖθη εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ τόσο δύσκολο, λεπτὸ καὶ ἐμπιστευτικὸ ἔργο.

—Πρόσκοποι στὸ Μέτωπο

Δὲν εἶνε μικρὸς ὁ ἀριθμὸς πρῶτην Προσκόπων οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν ὡς στρατιῶται στὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος καὶ ἐπολέμησαν κατὰ τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ τῆς φυλῆς. Ὁ κ. Γεώργιος Ν. Κοντογιάννης, τῆς ὑπαρχηγῆς τῆς 13ης ὁμάδος (Σεβαστοπούλειου Σχολῆς), μᾶς γράφει ἀπὸ τὴν Ἡρώτη Γραμμὴ ἕνα γράμμα γεμάτο ἐνθουσιασμὸ καὶ φιλοπατρία.

«Ἀγγίλον καὶ ἐγὼ», μᾶς γράφει εἰς τὸ ὠραῖο γράμμα του, «στὸ λαμπρὸ σας ἢ μᾶλλον στὸ λαμπρὸ μας σῶμα καὶ ἡ μεγάλη μου ἀγάπη σ' αὐτό, ἀγάπη ποὺ μούγεινε φύγωσις, μὲ ἀναγκάζει ἀπὸ δῶ, ἀπὸ τὸ ἔδαφος ποὺ ἀπελευθερώσαμε, νὰ πᾶς γράψω δυὸ λόγια γιὰ τοὺς ἀπειροὺς πολεμιστὰς ποὺ ἀνεδειχθῆσαν ἀληθινοὶ ἥρωες κατὰ τὰς τελευταίας μάχας. Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ἔλαβον μέρος στὴν ἐπίθεσι μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ καὶ γνωστὴ ἑλληνικὴ ὄρμη καὶ οἱ ὅποιοι ἄλλοτε ὑπηρετήσανε ὡς Πρόσκοποι τῆς ἴδιας ἰδέας καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια σημαία ποὺ λέγεται Προσκοπισμὸς».

Καὶ ὁ κ. Κοντογιάννης μᾶς ἀναφέρει ὡς διακριθέντας τὸν ἀεροπόρον Ἀλέξανδρον Ἐξαρχόπουλον, φέροντα τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ καὶ μεταξὺ τῶν πρῶτων προσχωρήσαντας στὸ Ἐθνικὸ Κίνημα. Ἐπειτα τὸν πρῶτον ἀρχηγὸ Τράγαλο, «ἑξακουσμένο» στοὺς Πρόσκοπος καὶ ὁ ὅπολος διεκρίθη στὴ μάχη τοῦ Σικρά, τὸν Σωρῶτο, τηλεφωνητὴν σ' ἕνα σύνταγμα τῆς Μεραρχίας Κρήτης καὶ ἄλλους. Φύσικα ὁ χώρος

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ

Οἱ Ἀκτοφύλακες εὐρίσκοντο εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν ἐπαφὴν μὲ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ διὰ τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας, τὴν ὁποίαν ἐγκατέστησαν οἱ ἴδιοι. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸν κ. Βαγιάννη, Ἀρχηγὸν τῆς 1ης Ο. Πειραιῶς, τηλεφωνοῦντα μὲσα ἀπὸ τὸ Διοικητήριον.

δὲ θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ δημοσιεύσωμεν ἅλα τὰ ὀνόματα στρατιωτῶν πρῶτην προσκόπων, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν λαμπρὰ τὸ καθήκον των στοὺς ἀγῶνας κατὰ τοῦ βαρβάρου Βουλγάρου.

—Οἱ Διαγωνισμοὶ μας

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον λήγει ὁ β' διαγωνισμὸς τῆς Ἀναγνώσεως Κρυπτογραφικοῦ Κειμένου. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις μᾶς ἔστειλαν οἱ κ. κ.: Β. Ι. Βλαδιανό, ὑπὸ γῶς 30. Ν.Α., Ἐμμ. Βαρβαρρήγος, 9ης Ο.Α.Β., Δημ. Παπαχρηστοδούλου, μαθητευόμενος 10 Ο.Α.Β. καὶ Λόδης Κούμπερβατς ἐξ Ἀθηνῶν. Διὰ τὸν γ' διαγωνισμὸν (Συγγραφῆς Διηγήματος) τὸ καλλίτερον διήγημα, ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἐλάβομεν, εἶνε τὸ τοῦ κ. Ἀντ. Κροντηρᾶ (Ἀθηναί).

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

= ΟΔΗΓΙΕΣ =

Ἡ μαμμά (στὸ παιδί της): Δοιπὸν τώρα ποὺ θὰ πᾶς στὸ τσαί τῆς Κας Πουλάκη, Μίμη μου, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι κάθε φορὰ ποὺ σοῦ προσφέρουν κάτι καὶ τὸ θέλεις γὰ λές: «Μάλιστα εὐχαριστῶ πολὺ», ἀν δὲ θέλεις νὰ πάρῃς ὅτι σοῦ προσφέρουν γὰ λές...

Ὁ Μίμης (διακόπτων): Ἀρκεῖ, μαμμά, νομίζω πῶς δὲ θὰ λέω παρὰ «Μάλιστα εὐχαριστῶ πολὺ» σ' ὅτι σοῦ προσφέρουν...

ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἐφθασεν ὁ Σεπτέμβριος καὶ μὲ αὐτὸν προβάλλουν ἐρωτήματα σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ, τί θὰ γείνη ἡ προσκοπικὴ κίνησις, τί θὰ γείνη ἡ προσκοπικὴ ἐργασία, πῶς θὰ συμβιβασθῇ ἡ προσκοπικὴ ὑπηρεσία μὲ τὴν ἀναπότρεπτον ἀνάγκην τῆς ἐπαναλήψεως τῶν μαθημάτων; Πρὸ παντὸς βεβαίως, καὶ τοῦτο ἀνεκάθεν ἐτονίσθη, τὰ μαθήματα, «ἀλλὰ καὶ τοῦτο δεῖ ποιεῖν καὶ ἐκεῖνο μὴ ἀφιέναι». Ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν, χωρὶς νὰ παραβλαφθῇ ἢ εἰς τὸ σχολεῖον τακτικὴ φροντισίς καὶ μελέτη, ἀνάγκη εἶνε, διὰ νὰ ξεκουράζηται ὁ νοῦς καὶ ἐνισχύεται τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῇ ἡ προσκοπικὴ ἐργασία, λόγῳ δὲ τῶν περιστάσεων ἐκρίθη ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὰς ομάδας τῆς Περιφερείας καλῶν προσκόπων, ὅτι πρέπει νὰ συνεχισθῇ πάση θυσίᾳ καὶ ἡ τόσον ἐπιτυχοῦσα κατὰ τὴν ἐπιστρατεύσειν προσκοπικὴ ὑπηρεσία.

Καὶ κατωρθώθη καὶ ἡ ἐργασία καὶ ἡ ὑπηρεσία νὰ ἐξακολουθήσουν. Οὕτω δὲ οἱ μὲν ἀποσπασθέντες εἰς τὴν ἀκτοφυλακὴν Σαρωνικοῦ ὄχι μόνον δὲν ἐξήτησαν νὰ ἐπανέλθουν, ἀλλὰ καὶ ἐνέτειναν τὰς δυνάμεις τῶν πρὸς ἐντελεστῆραν κατάρτισιν τῶν φυλακίων τῶν δι' ἐνδεχομένην παραμονὴν καὶ κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνας καὶ σκοπιμωτέραν ἐνέργειαν τῇ βοήθειᾳ τῆς κτηθείσης πείρας.

Βλέπομεν δὲ τελευταίως ἐν τῇ ἀκτοφυλακῇ καὶ τάσεις ἀντιπολιτιτύσεως κατὰ τῆς «Ζωῆς τῶν Προσκόπων», δηλ. κατὰ τοῦ καλοῦ μας περιοδικοῦ φύλλου, τὸ ὁποῖον ἐξ ἀντιθέτου δὲν ἔπαυσε νὰ θαυμάζη ἀπ' ἀρχῆς τὴν λαμπρὰν ἰδέαν τοῦ συλλαβόντος αὐτὴν κ. Ἐφόρου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ὑπὸ τὴν διοίκησίν του. Καὶ ὅμως παρουσιάζεται αἰφνης μίαν πρωίαν τοῦ Σεπτεμβρίου κεκλοφοροῦσα εἰς τὰ διάφορα φυλάκια ἐφημερίς «Σατυροσοβαρῆ προσκοπικὴ ὁ Ἀκτοφύλαξ» ἐκτοξευθεῖσα ἐκ τοῦ 5ου φυλακίου, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ κατέβαλλε τὴν «Ζωὴν τῶν Προσκόπων» ἂν δὲν διεκόπτετο διὰ τῆς ἀνακλήσεως τῶν προσκόπων ἀκτοφυλάκων...

Αἰτήσις ὑποβλήθεισα εἰς τὸ Γενικὸν Ναυτικὸν Ἐπιτελεῖον ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Σώματος προεκάλεσεν ἀπόφασιν αὐτοῦ περὶ ἀνακλήσεως τῶν προσκόπων καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἀκτοφυλακῇ ὑπὸ ἀνδρῶν τοῦ Π. Ναυτικοῦ. Οὕτως οἱ μὲν πρόσκοποι ἀκτοφύλακες ἐγκαίρως ἐπανήλθον διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν μαθημάτων τῶν ὁ δὲ «Ἀκτοφύλαξ» τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ 5ου φυλακίου κ. Στρατῆς Παπανικολάου δὲν ἠρίθμησε δευτέρον φύλλον...

Λυπούμεθα, ὅτι ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει τὴν καταχώρισιν πολλῶν ἐκ τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς

περικοπῶν, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ κλείσωμεν τὰς γραμμὰς αὐτὰς χωρὶς νὰ περιλάβωμεν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν τὸν διερμηνεύοντα τὰ αἰσθημάτων ὄλου τοῦ ἑλληνικοῦ προσκοπικοῦ κόσμου πρὸς τὸν ἄγγλον ὑποναύαρχον κ. Κλ. Μπράουν, τοῦ ὁποῦ το δὲ διὰ τὴν ἀκτοφυλακὴν ἐπιδειχθὲν μέγα ἐνδιαφέρον καὶ ἢ εἰς τὰ φυλάκια αὐτῆς ἐπίσκεψις ἐπλήρωσαν ἐνθουσιασμοῦ τὴν ψυχὴν τοῦ προσκοπικοῦ μικροκόσμου.

Ναύαρχους φίλους χαιρετῶ
Κι' ἀπ' τῆ καρδιά μου ξεπετῶ

Καλῶς μᾶς ἦλθες, Ναύαρχε,
Μ' ὄλη τὴ συντροφιά Σου
Γλυκὺς καὶ γελαζόμενος
Κι' ἀπ' ὄλους πιὸ χαρούμενος
Τρανῆς Πατρίδος γέννημα
Ἐχωριστὸ πῶς εἶσαι
Φαίνεσαι! Κοὶ μὲ θαυμασμὸ
Καμαρωτὸς Σὲ χαιρετῶ
«Ναύαρχε Μπράουν, ζήσε!»

— 0 —

Ἐνδόξων Προγόνων
Τρανοὺς ἀπογόνους
Δοξάζω, τιμῶ,
Καὶ νέων Βυρώνων
Πανένδοξους χρόνους
Μπροστά μου θωρῶ.

— 0 —

Κι' ἀλαλλάζων κραυγάζω
Καὶ δακρύων φωνάζω
«Ζήτω, ζήτω!» Ναυάρχους τιμῶν
Καὶ φωνάζω ἀκόμα
Μὲ καρδιά καὶ μὲ στόμα
«Ζήτω, ζήτω! Συμμάχων τρανῶν!»

Αἱ ἄλλαι ὑπηρεσίαι τῶν ομάδων τῆς περιφερείας ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐξηκολούθησαν ἀπροσκόπτως, ἰδίᾳ δὲ ἡ ὑπηρεσία τῆς μοίρας τραυματιοφορέων ἔσχεν ἐπανειλημμένας εὐκαιρίας νὰ ἐπιδείξη τὴν πρὸς τὸ καθήκον ἀφοσίωσιν τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν ἐπικούρων νοσοκόμων τῶν ομάδων Ἀθηνῶν, συνεπικουρούντων καὶ προσκόπων ομάδων Πειραιῶς ἐν τῇ διακομιδῇ τραυματιῶν καὶ ἀσθενῶν τοῦ δοξασμένου στρατοῦ μας.

Τὴν δὲ τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ μηνὸς ἐώρτασαν οἱ τῶν ομάδων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μὲ ὄρατον σχέδιον καταρτισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Μπέλλη, προσκοπικῆς ψευδομάχης ἐπιτελεσθεῖ-

σης εις τὰ παρὰ τὸ Γαυδί προγεφυρώματα τῶν ἐκεῖ γεφυρῶν τοῦ Ἰλισσοῦ.

Οὕτως ἡ θερινὴ περίοδος ἔληξε μὲ πολὺ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ ἡ προσεχὴς σύστασις προσκοπικῶν δμάδων εἰς τὰ Καλύβια, εἰς τὸ Μαρκόπουλον καὶ εἰς τὸ Κορωπὶ τῶν Μεσογειῶν καὶ ἡ ἀνασύστασις τῶν δμάδων Θηβῶν.

Ἐγκαινιάσθησαν δὲ ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ αἱ προσκοπικαὶ διαλέξεις δι' ὠραίας προσκοπικῆς ὁμιλίας περὶ τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν ὁ ἔφορος δμάδων Πειραιῶς κ. Κόντερης ἔκαμεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου προσκόπων, γονέων καὶ ἀρχηγῶν.

Ὡσαύτως δι' εὐγλώττων προσκοπικῶν ὁμιλιῶν ἐνεκαίνισαν τὴν ἐργασίαν τῶν προσκοπικῶν δμάδων ὁ ἀρχηγὸς κ. Ἡσαΐας εἰς Κορωπὶ καὶ ὁ ἀρχηγὸς κ. Παπανικολάου εἰς τὰ Καλύβια.

ΚΑΙΡΟΥ

Αἱ τοῦ Καίρου δμάδες ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν ἀρχηγῶν τῶν κ. κ. Χρήστοβιτς καὶ Βαλλᾶ καὶ τὴν ἀνωτέρανδ' εὐθύνησιν τοῦ Ἐφόρου τῆς Περιφερείας κ. Θ. Κουλιμάση εἰργάσθησαν καὶ κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς πάντοτε ζήλου. Προσκοπικὴ ἐργασία καὶ ἐν τῇ Λέσχῃ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἐπιζήλος καὶ ὑπηρεσία παρὰ τῇ Φιλοπῶγῳ καὶ τῷ Συνδέσμῳ τῆς Περιθάλψεως τελεσφόρος. Μεταξὺ τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασιῶν ἠοιδημήθησαν καὶ δύο νικητεῖαι καὶ ἀσκήσεις καὶ μία διήμερος ἐκδρομὴ εἰς Μααντὶ καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν πολλαὶ προσκοπικαὶ ἀσκήσεις σημάνσεως, προσανατολισμοῦ, ἀποστάσεων, ἐξῶ τῶν βοηθειῶν καὶ προσκοπικὰ παίγνια. Κατὰ δὲ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς κηδείας τοῦ ἡρωικοῦ ἀεροπόρου Ἀθανασίου Μορφοπούλου παρέστησαν ἐν σώματι ἀπονεύμασαι τὰς τιμὰς.

ΚΑΡΛΟΒΑΣΙΟΥ

Οἱ πρόσκοποι τῆς δμάδος Καρλοβάσιου ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἐφόρου κ. Γ. Κηπιῶτου ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 13ης Σεπτεμβρίου ἐστρατοπεύδενσαν εἰς θέσιν «Πευκάκι» ὅπου κατέγειναν εἰς διαφόρους προσκοπικὰς ἐργασίας καὶ παίγνια, προέβησαν δὲ καὶ εἰς τὸν καθαρισμόν τῶν πέντων. Κατὰ δὲ τὸ δευτέρου δεκάπενθήμερον παρηκολούθησαν ἐν τῇ λέσχῃ τὴν διδασκαλίαν πρῶτων βοηθειῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Πανέρη Προέδρου τῆς Π. Ε. κ. Κ. Παπαλαχαρίου, περὶ γραμματέως τῆς Π. Ε. κ. Κ. Παπαλαχαρίου, περὶ πειθαρχίας καὶ ἐπιμελείας ἐν τῷ Σχολείῳ ὑπὸ τοῦ Ἐφόρου κ. Γ. Κηπιῶτου καὶ διαφόρων ἄλλων προσκοπικῶν θεμάτων ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων προσκόπων.

ΧΙΟΥ

Μὲ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν σχολείων ἤρχισαν πάλιν καὶ αἱ ἐργασίαι τῶν προσκόπων Χίου κανονικῶς. Ἡ ἀρχηγία τῆς 2ας Ὀμάδος ἀνετίθη προσωρινῶς εἰς τὸν ὑπαρχηγὸν Πηλιᾶδον, ἕως ὅτου εὐρεθῆ κατάλληλον πρόσωπον διὰ τὴν θέσιν ταύτην. Αἱ δμάδες Χίου ἤρχισαν ἤδη τακτικὰς ἐκδρομὰς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Ο ΓΛΑΡΟΣ

ΚΑΙΡΟΥ

Διήμερος ἐκδρομὴ βαθμοφόρων τῇ 29-30
Αὐγούστου 1918

Μία βραδνία, μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν Ὀμάδων, ἐκαθούμασθε μερικοὶ ὑπαρχηγοὶ καὶ ἐνομοτάρχοι σ' τὴν αἴθουσα τῶν διαλέξεων τοῦ Κέντρου μας καὶ σπούσαμε τὸ κεφάλι μας πῶς νὰ περάσωμε καλλίτερα καὶ προσκοπικώτερα τὲς λίγες ἡμέρας ποῦ μᾶς ἔμειναν ἀπὸ τὲς σχολικὲς μας παύσεις.

Ὁ ἕνας ἐπρότεινε νὰ κάμωμε σχολικοὺς περιπάτους σ' τὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ὁ ἄλλος ἔλεγε ὅτι ἕνας ἀπογευματινὸς περίπατος σ' τὴν Γκεζίρα, τὴ θεσπεσία αἰθρὴ νησίδα ποῦ χωρίζει σὲ δύο τὸ γηραιὸ Νεῖλο, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημος.

Κανενὸς ὅμως δὲν τοῦ ἤλθε ἡ ἰδέα μᾶς πολυήμερον ἐκδρομῆς.

Ἀλλὰ ὁμιλῶντας ἀνεπαίσθητα, ὑψώσαμε τὴ φωνήν, ὥστε ὁ ἀρχηγὸς τῆς 2ας κ. Δ. Χρήστοβιτς ἔτρεξε νὰ ᾄδῃ τί συμβαίνει. Τότε ἕνας ἀπὸ μᾶς τοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους τῆς διαφωνίας μας.

Καὶ μᾶς λέγει «Τόση ὥρα κάθεστε καὶ φωνάζετε πῶς νὰ περάσετε τὸν καιρὸ σας; δὲν ξέρετε ὅτι ἡ καλλίτερα διασκέδασις γιὰ τοὺς νέους σὰν καὶ σὰς εἶνε ἡ ἐκδρομὴ;

Καὶ ἀρχινᾷ τότε νὰ μᾶς διηγῆται μὴ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ κυνήγια καὶ ἐκδρομὲς ποῦ ἔκαμε μὲ τοὺς φίλους του στὰ νεανικά του χρόνια. Πιὸ εὐτυχῆς ὅμως ἀπὸ μᾶς βροισκούντανε τότε στὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλέξης σὲ ποιά ἐξοχὴ νὰ πᾶς.

«Ἀχ! Γλυκεῖα Ἑλλάδα ποῦ εἶσαι!»

Ἀλλὰ ἂν καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐκδρομῆς ἐροφίθη ἐπ' ἀκετὸν ὅμως μᾶς ἀπησχόλησε ἡ ἐκλογὴ τοῦ μέρους.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἀπεφασίσσαμε νὰ διαλέξωμε τὸ μέρος ποῦ ἔχει τὰ περισσότερα δένδρα καὶ ὡς τοιοῦτο εὐρήκαμα τὸ Μααντὶ.

Ἀλλὰ νέα δυσκολία βγήκε στὴ μέση, τὸ ζήτημα τοῦ χρημάτος. Ἐκάμαμε τὸν λογαριασμόν τῶν ἐξόδων καὶ ὠρίσαμε τὸ μερίδιον τοῦ καθενὸς, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀκατὰ μεγάλο ὥστε δὲ μπορούσαμε ν' ἀνταποκριθῶμε μὲ τὰ γλίσκρα μέσα ποῦ διαθέταμε.

Κατόπιν μικρᾶς συσκέψεως ἀπεφασίσσαμε νὰ στείλωμεν τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς 3ης Ἰωάννην Βαλλᾶν, σὰν καλλίτερος διπλωμάτης ἤϊούταν ἀπὸ μᾶς, στὸ Ταμίον τοῦ Σώματός μας κ. Α. Πεζᾶν γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα μικρὸ ἐπίδομα. Καὶ ἀμέσως μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς 5ης Ἀγγελὸν Βαλλᾶν, τὸν ἐνομοτάρχη τῆς 3ης Νικόλαον Κουρμούλην, καὶ ἀπὸ τὸν ὑποφαινόμενον, κατηρτίσθηκε νὰ φροντίσῃ γιὰ τῆς λεπτομέρειες τῆς ἐκδρομῆς ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ὁ διπλωμάτης μας θὰ ἔπερνε τὸ ἐπίδομα.

Καὶ πραγματικῶς μὲλις ἀγγέλθηκε ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς, ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε ἀμέσως τὰ καθήκοντά της. Ἀλλὰ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ξέρουν οἱ ἄλλοι τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς, καὶ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὸ πτυχίον τοῦ μαγειροῦ, μοῦ ἐδῶκανε τὰ χρήματα καὶ καὶ μὲ ἐπεφόρτισαν μὲ τὴν ἀγορὰ τῶν τροφίμων, ἀφοῦ πρῶτον ὠρίσαμε τὸ μενοῦ.

Ἐπὶ τέλους ἤλθε καὶ ἡ ποδοίμενη ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς. Πρῶτὶ, πρῶτὶ, ἀπὸ τὰς 6 οἱ κ. κ. βαθμοφόροι

παρόντες, αλλά ὁ κ. συσσιτιάρχης δὲν ἐφαίνετο πού θανά. Βλέπετε ὅτι ἦτο ἡ ἐπομένη τῆς Παναγίας καὶ σὺν Παναγιώτης πού ἦταν προσεπάθει ν' ἀναπληρώσῃ τὸ πρῶτ' τὰς ἀπωλεσθείσας τὴν ἐσπέραν ὥρας τοῦ ἡνίου.

Μετ' ἀδημονίαν μισῆς ὥρας τῶν παρόντων, διότι ἐπροβήθησαν μὴ τύχη καὶ δὲν ἔλθῃ κ' ἔτσι δὲν θά τρώανε — σὺν ἀτζαμίδες πού 'σαν στὴ μαγειρικῇ—ἤξιω ὦθη νὰ ἔλθῃ τὸν ὑπεδέχθησαν δὲ ὅλοι μὲ ἀστεϊσμούς καὶ πειράγματα καὶ τὸν ἠφάνασαν μάλιστα καὶ ὑπναρῶ.

Μετὰ λύτης ὅμως παρατηρήσαμε ὅτι ὁ ὑπαρχηγός Ἄγγελος Βαλλᾶς, ὁ διασκεδαστικώτερος τῆς παρέας ἔλειπε ἀσθενήσας τὴν τελευταία στιγμή. Ρ

Κατωρθώσαμε νὰ φύγομε στὰς 7 ἐπῆραμε τὸν τροχιόδρομο τοῦ Παλαιοῦ Καίρου, ὅπου καὶ κατεβήκαμε. Ἄπ' ἐκεῖ ἀκολουθώντας ἕνα ὠραῖο ἐξοχικὸ δρόμο σκεπασμένο ἀπὸ δένδρα, ἐφθάσαμε μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας στὸ δροσόλουστο καὶ μαγευτικὸ Μαοντί. Κ' ἐκεῖ κατεσκηνώσαμε, μέσα σ' ἕνα ὠραῖο περιβόλο, περιστοιχισμένο ἀπὸ κάτι δένδρα πού μᾶς ἐνθιμίζανε τὰ πεύκα τῆς Ἑλλάδος μας.

Ὑστερ' ἀπὸ τὴν κατασκηνώσει ἐστήθηκε τὸ μαγειριό, ἀνάψαμε φωτιά καὶ ἐπάνω μ' ἔπηξε ἡ ποιωτέστετος καζάνα. Καὶ μέχρις ὅτου καθαρίστουν ἡ πατάτες, ἀπὸ τοὺς μαγείρους, οἱ λοιποὶ βαθμοφόροι ἐπεδόθησαν σὲ διάφορα γυμνάσια τροφματοφορέων.

Μετὰ πολλὰ ἀκούστηκε ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς σάλπιγγος νὰ παῖξῃ τὸ συσσίτιον. Ἀμέσως ὅλοι, ποιὸς πρῶτος, ποιὸς δεύτερος, προσεπάθησαν νὰ τρέξουν μὲ τῆς καρβάνες στὸ χέρι, στὴ γραμμὴ ὅπου ἐμελλαν νὰ ὀδηγηθοῦν πρὸς τὰ στὸν ἀχνίζοντα λέβητα, ὁ ὁποῖος περιεῖχε μιὰ ἀρκετὴ δόσι ἀπὸ πατάτες. Πρῶτος λοιπὸν ὁ κ. Χριστοβίτης, ἐπῆρε μιὰ πατάτα, μ' ἕνα περσῶνι γιὰ νὰ γευθῇ· ἀλλὰ ἡ ἀθλία ἦτο τόσοσ κακιὰ ὥστε ἐξεφλούδισε τὰ χεῖλια του καὶ τὴ γλώσσά του.

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ διακομὴ, ὅλοι ἐτραβήχθησαν καὶ τὸ ἀπὸ τὰ ἀντίσκηρὰ τους καὶ ἔτραγαν μὲ πολλὴ ὄρεξι, ἐνῶ ἡ παρέα ἐξηπλοῦτο ἐν σώματι κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπερύψηλο δένδρο ἔχοντας ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸ ἕνα διαναγέστατο ρυάκι, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ διπλωμάτου μας, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζε ὅτι θρῖσκότανε στὸ σπῆτί του κ' ἐγύρευε τραπέζι καὶ καρέκλες.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἔγνε μιὰ μικρὰ ἀνάπαυσις καὶ ὅλοι ἔξαπλώσαμε κάτω ἀπὸ τὰ ἀντίσκηρὰ μας λέγοντες μερικὲς ἱστορίες.

Τὸ ἀπόγευμά μας τὸ ἐπεράσαμε μὲ συνεννοήσεις μακρινῆς ἀποστάσεως. Μέχρις ὅτου ἡ ἐπίσκεψις ἐνὸς ἰθαγενοῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Φυσικομαθηματικῶν μᾶς διέκοψε. Ἦτο πλέον καὶ ὥρα νὰ πάψωμε ἔπειτα καὶ ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὸ ψάρευμα ὥρα ἐπληρώθη. Τοῦ ἐπροσφέραμε τσάι καὶ μυσίας ἄλλας περιποιήσεις, ἐκείνος δὲ εἰς ὄνταπόδοσιν μᾶς ἐτοίμασε τὲς ἀρμαδιές. Ἐκινήσαμε λοιπὸν καὶ φθάσαμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὲς περὶ πλῆθὺς καὶ περὶ ὠραίας ὄχθες τοῦ Νεῖλου κατάλληλες γ' ἡ ψάρευμα ἐπράξαμε γιὰ βουλκία καὶ μὲ πολὺ κόπο ἐφθασαμε ὀλίγα. Ἀλλὰ... ἄλλὰ... Μιὰ ὥρα παιδευόμεσθε κ' ὕστερα ἀπὸ 4 ἀγκύστροια πού εἶχαμε, ἕνας μόνος κατώρθωσε νὰ πιάσῃ ἕνα..... φῦνι. Ἐκαθήσαμε λιγάκι γιὰ νὰ ρεμβάσωμε· ἐβλέπαμε τὸ ἥλιο πού ἔδνε σὺν μιὰ σφαῖρα ὀλόχροση,

κατακόκκινη, σὺν ματωμένο πρόσωπο, πού ἔρριχνε τῆς ὀλοκόκκινες ἀχτίνες του μέσ' τὰ θολὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀντανακλοῦσε ἡ λάμψι τους στὰ μάτια μας, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ μᾶς τυφλώσῃ.

Ἄμα ἐτελείωσε τὸ ὠραῖο αὐτὸ θέαμα, πού τόση ὥρα μᾶς ἀπησχόλησε καθὼς τὸ θαυμάσαμε, ἐφύγαμε, τραγουδώντας διάφορα πατριωτικὰ καὶ προσκοπικὰ τραγούδια. Ἐκεῖ ὅπου κανεὶς ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς φρανέσ· ὀξυφώνους, ὑψηφώνους, μπιάσους καὶ ἄλλες διάφορες πού...δὲν τὲς περιέχει ἡ μουσικῇ.

Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε ἐφθάσαμε στὸν καταυλισμό, ὅπου οἱ περίφημοι μάγειροι ἐπεδόθησαν στὸ καθάρισμα μιᾶς σαλάτας, ἀπὸ διάφορα λαχανικὰ νωπὰ μὲ αἰγὰ. Μόλις ὅμως εἶδεν ὁ διπλωμάτης μας πιπεριές, καὶ κρομμύδια μέσ' τῆ σαλάτα, ἔμπηξε τῆς φωνῆς, γιατί, λέγει, αὐτὰ εἶνε βαρουστόμαχα καὶ δύσπεπτα.

Μετὰ τὸ δεῖπνον μερικὲς διηγήσεις. Ὁρίσθησαν δύο φρουροὶ πού κάθε μιὰ ὥρα θ' ἀλλάζονταν, οἱ δὲ ἄλλοι ἔξαπλώθηκαμε μέσ' τῆς σκηνῆς. Τὸ σιωπητήριον ἐσήμανε. Κάθε φαγὴ ἔπαυσε· οὔτε τοιμοιδιά. Μόνον τῶν φρουρῶν τὸ ἀργὸ καὶ ρυθμικὸ βάδισμα ἠκούετο καὶ κάπου-κάπου τὸ ρουχαλιτὸ κάποιου βαδίζομιμομένου. Σιωπὴ θαθεῖα.

Ἀἰφνῆς μιὰ παραπονετικὴ φωνὴ ἀκούεται. Ὁχ, τὰ μεριμνῶκα καὶ τὰ κοινούπια μ' ἐφάγαμε. Ἦτανε πάλιν ὁ διπλωμάτης μας, ὁ ὁποῖος μάλιστα δὲν παρέλειψε νὰ φέσῃ καὶ μαξυλάρι μαζύ του. Ἀλλὰ πραγματικῶς εἶχε καὶ δίκαιο, τὰ μεριμνῶγια δὲν μᾶς ἀφήσαν νὰ κοιμηθοῦμε. Μὴ βαστῶν πιά, παίρνει τὴν μπατανία του καὶ βγαίνει ἔξω. Τὸ παραδειγματὸν μὴ ἔθρε καὶ δεύτερος καὶ τρίτος κ' ἔτσι ὅσοι μείναμε κοιμηθήκαμε ἀνετώτερα.

Εἰς τὰς 5 τὸ πρῶτ' ἕνα γοργὸ καὶ εὐθύμο ἐγερτήριον μᾶς ἔκαμε νὰ πεταχθοῦμε ἔξω ἀπὸ τὰ ἀντίσκηρὰ. Ἀμέσως ἀτομικὴ καθαρῖότης. Ἀλλὰ ἡ παρέα ἐτραβήξε γιὰ τὴν γειτονικὴ βίλλα τοῦ κ. Α. Εὐγενίδου, ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸ Σῶμά μας (ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ προσημενοῦμαστε καὶ νερό) καὶ ὁ ὠραῖος του κῆπος μετεβλήθη εἰς ἀληθῆς κοιμωτήριον. Νὰ ἦτο ὅμως μόνον αὐτό; Ὁ κῆπος ἔβριθε ἀπὸ γκαδαφιές, τὸ φρούτο τῆς ἐποχῆς, καὶ κ' ἄλλοι ἀπὸ γνωρίζων τὴν εὐγένεια τοῦ κ. Εὐγενίδου, ἀπετόλμισε νὰ κῆρῃ μιὰ. Καὶ μόνον μιὰ; Ὅταν ἐφεύγαμε γιὰ τὸν καταυλισμὸν ἔβλεπε κανεὶς ὄλων τὰ στόματα νὰ ἐρογάζονται.

Μετὰ τὴν ἀτομικὴ καθαρῖότητα καὶ τὴν τοῦ καταυλισμοῦ, καὶ ἐνῶ οἱ μάγειροι ἐταίμαζαν τὸ πρῶτὸν τσάι ἔγιναν μερικὰ γυμνάσια διμοιρίας. Ὅταν τὰ γυμνάσια ἐτελείωσαν, ἦλθαν ὅλοι πεινασμένοι μὲ τῆς καρβάνες στὸ χέρι μπροστὰ στὸ μαγειριό, ἔχοντας κακὸ σκοπό, ἂν δὲν εὐρίσκανε τὸ τσάι ἔτοιμο. Εὐτυχῶς γιὰ τὸν ὑποφαινόμενο, τὸ τσάι τοῦς ἐπερίμενε ἀχνίζον ἀπὸ πολλὴ ὥρα.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀναροχήσεις ἐπὶ δένδρου, ἐκμάθησις τοῦ σωσισθιστικοῦ κόμβου καὶ διελκυστίνδα. Μ' αὐτὰ καὶ μὲ ὀλίγα νοσοκομειακὰ ἐπέρασε ἡ ὥρα καὶ ὅταν ἐτελείωσαν ἡ μακαρονάδα ἦταν ἔτοιμη.

Ἐφάγαμε μὲ πολλὴ ὄρεξι καὶ ἐγελάσαμε μὲ τὸ διυλισμένο νερὸ τοῦ διπλωμάτη μας, τὸ ὁποῖον τίς οἶδε πῶς κατώρθωσε νὰ προμηθευθῇ.

“Ομως ἐσκεπτόμεθα ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐφθανε. Μόλα ταῦτα ἐπεράσαμε τὸ ἀπάγευμά μας ὅλοι διασκεδάζοντες ὅπως εἰμποροῦσε κανεὶς καλλίτερα.

Στῆς 5 ἐσηκώσαμε τὸν καταυλισμὸ ἐσυσκεύασαμε τὸ μεταγωγικὸ κ' ἐξεκινήσαμε οἰκτοντες ἕνα τελευταῖο βλέμμα στὸ ὠραῖο τοπεῖο, ποῦ ἐπεράσαμε δύο ἀπὸ τῆς καλλίτερες μέρες τῆς ζωῆς μας.

Ὁ δρόμος μας θὰ ἦτο μονότονος ἂν ἡ προσοχή μας δὲν ἀπέσπα ἕνα μαγευτικώτατον θέαμα, ἀπὸ 'κεινα ποῦ μόνο ὅσοι περάσανε ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸ μποροῦνε ν' ἀπολαύσουνε. Καὶ πραγματικῶς. Ποῖός θὰ ἔμενε ἀσυγκίνητος βλέποντας νὰ ἐκτείνεται ἐπὶ τὰ πόδια τοῦ ἕνα ἀγροῦ ἀπὸ σιτάρι χρυσαμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ ὁποῖο ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔκαμε νὰ κινῆται μ' ἕνα συνεχῆ ψίδυρο σὰν μιὰ θορυβώδη πύρινη θάλασσα. Παρὰ κάτω ὁ Νεῖλος ποῦ κυλοῦσε τὰ βορβορώδη ἀπ' τὴ πλημύρα νερά του καὶ παρέχει σὰν ἕνα ὠραῖο πλαίσιο μιὰ ἀτελειώτη σειρά ἀπὸ χουρμαδιές, ἡ ὁποία σ' ἕνα μέρος ξεσχιζόντανε γιὰ ν' ἀφήσῃ τόπο στὲς Πυραμίδες πίσω ἀπ' τὲς ὁποῖες ὁ Φοῖβος ἔγερνε κοιρασμένος βράφοντας κατακόκκινη τὴν Πλάση.

Μ' αὐτὴ τὴν ὠραία ἐντύπωση ἐπεστρέψαμε στὸ Κέντρο μας, γεμάτοι ἀναμνήσεις καὶ σκεπτόμενοι ὅτι ἂν δὲν εἴμεθα Πρόσκοποι ποῖός ξέρει σὲ ποῖο Καφενεῖο ἴσως θὰ περνούσαμε ἀθλια τὲς δύο αὐτὲς ἡμέρες φθείροντας τὴν ὑγεία μας...

Π. ΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Υπαρχηγὸς Κ. Α.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ κ. ΕΦΟΡΟΥ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἐτοῦτον τὸν μῆνα θέλω νὰ σᾶς πῶ τόσα πολλὰ καὶ ὁμως ὑπάρχει τόσο λίγος χρόνος λόγω τῆς ἐπισωρεύσεως πολλῆς ὕλης. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνη μου γιὰ τὸ μέλλον. Ὅλαι αἱ ὁμάδες ἐργάζονται καλὰ καὶ νέαι ὁμάδες διαρκῶς οὐχηματίζονται. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχουμε μιὰ νέαν περιφέρειαν τῶν Μεσογείων διορισθέντος ἐκεῖ ὡς ἐφόρου τοῦ κ. Γ. Παπασιδέρη μὲ ὁμάδας στὸ Κορωπί, Μαρκόπουλο, Καλύβια καὶ Λόπεσι χάρις εἰς τὸν ἀκούραστον ζῆλον τῶν κ. κ. Ἡσαΐα καὶ Παπανικολάου. Ἐπίσης προσκοπικὴ ὁμάς ἐπανιδρύθη εἰς τὰς Θήβας καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐστὶν Ἀζγίνα μὲ πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας καὶ προόδου. Ὡσαύτως οἱ κόποι καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ κ. Κόντερη ἤχησαν νὰ ἀποφέρουν τοὺς καρποὺς τῶν στῶν Πειραιᾶ βλέπομεν δὲ τοὺς προσκόπους τοῦ Πειραιᾶ ὡς προδεύοντας καὶ ἀναπτυσσομένους εἰς πραγματικὸς προσκόπους ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του, ἐνῶ προηγούμεναι κακαὶ ἐπιδράσεις ταχέως ἐξαλείφονται. Εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχῆς μὲ τὴν προόδον ταύτην, ἐπιθυμῶ δὲ νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι μὲ ἐβοήθησαν τόσον

πολὺ ἐργασθέντες μὲ ἀφοσίωσι καὶ εὐκρίνειαν. Ἰδιαίτερος ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ἐφόρον Σύρου κ. Ἀλθανόν, ὁ ὁποῖος μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ νὰ φέρῃ πρῶτον ἐπὶ τὴν Ἀθήνα τοὺς Ἀκτοφυλακὰς μας σῶους καὶ ὑγιεῖς καὶ στεφανωμένους μὲ τόσους ἐπαίνους καὶ δόξα γιὰ τὸ λαμπρὸν ἔργον των, ἐξηκολούθησε νὰ ἐργάζεται καὶ ἐπὶ τὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ μὲ ἀδιάπτωτον ζῆλον, μόλις δὲ ἐσχάτως ἐπέστρεψε ἐπὶ τὴν Σύρον συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην μας καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι πολὺ γρηγορὰ θὰ τὸν ἰδοῦμε πάλι στὰς Ἀθήνας. Μία ἐκ τῶν ὁμάδων ἡ ὁποία ἐπέδειξεν ἰδιαιτέραν πρόοδον ἐσχάτως εἶνε ἡ ὑπὸ τὴν ἐποτυχῆ ἀρχηγείαν τοῦ κ. Καρατζᾶ 7ῆ Ὀμάς (Ἐμποροῦπαλλήλων).

Καὶ τώρα ἐπιθυμῶ ν' ἀπευθίνω δύο λόγια στοὺς γονεῖς τῶν προσκόπων Ἀττικῆς. Γονεῖς! Χρειαζόμεθα τὴν βοήθειαν καὶ συνεργασίαν σας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς ὅλας τὰς ὁμάδας Ἀθηνῶν πρόκειται νὰ σχηματισθοῦν ἐπιτροπαὶ γονέων. Κάθε ἐπιτροπὴ γονέων θὰ στέλλῃ ἕναν ἀντιπρόσωπον εἰς τὰς ἐβδομαδιαίας συγκεντρώσεις ἀρχηγῶν, οὗτω δὲ αἱ συγκεντρώσεις αὐταὶ θὰ γίνονται ἕνα εἶδος ἐπιτροπῆς γονέων καὶ Ἀρχηγῶν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ γονεῖς θὰ καταβάλουν κάθε προσπάθειαν ὅπως ἔρχονται συχνὰ εἰς τὰς συγκεντρώσεις ὁμάδων καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ ὑπαίθερῳ συγκεντρώσεις τοῦ Σώματος.

Οἰοσδήποτε πραγματικῶς ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ προσκοπικὸν κίνημα θὰ εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς γονέων καὶ Ἀρχηγῶν, εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐφόρου Ἀττικοβοιωτίας ὁδὸς Νέως 11, κάθε Παρασκευὴ τὸ βράδυ στὰς 7.

Καὶ τώρα δύο λέξεις γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ χαιρετισμοῦ. Οἱ Πρόσκοποι ὅταν φοροῦν πολιτικὰ δὲν πρέπει νὰ χαιρετοῦν στρατιωτικῶς· διότι αὐτὸ φαίνεται γελοῖο. Πρέπει νὰ χαιρετοῦν ἢ φέροντες ἀπλῶς τὸ χέρι στὸ καπέλλο ἢ βγάζοντες τὸ καπέλλο των. Πρέπει νὰ χαιρετοῦν τοὺς ἀξιωματικούς, χρησιμοποιοῦντες ὁμως τὸν προσκοπικὸν χαιρετισμὸν μόνον ὅταν εὐρίσκονται ἐν στολή. Ἐπίσης δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ χαιρετᾶτε ἕναν ἀξιωματικὸν κάθε φορὰ ποῦ τὸν βλέπετε, ἂν δηλ. τύχη νὰ τὸν ἰδῆτε πολλὰς φορὰς τὴν ἡμέραν. Ἀρκεῖ τὴν πρώτην φορὰ μόνον. Μὴ κρατᾶτε τὸ χέρι πάνω στὸ κεφάλι καθὼς χαιρετᾶται περιμένοντες νὰ σᾶς τὸ κατεβάσῃ ὁ ἀξιωματικὸς. Ἐνας κανονικὸς καὶ σβέλτος χαιρετισμὸς εἶνε πολὺ προτιμώτερος.

Ὁ Ἐφορὸς Α. Β.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. Π.

Ὁ κ. Ἀλθανός, Ἐφορὸς ὁμάδων Σύρου, ἐπέστρεψεν εἰς Σύρον, ληξάσης τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τῇ Ἀκτοφυλακῇ. Ἡ συμβολὴ τοῦ κ. Ἀλθανοῦ εἰς τὴν Ἀκτοφυλακὴν ὑπῆρξε πολυτιμωτάτη.

Ὁ ἄγγλος ὀργανωτὴς τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων κ. Ἀρθουρ Γκάντωμ, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅπου μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Προσκόπων. Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ κ. Γκάντωμ διὰ τοὺς Προσκόπους Μακεδονίας εἶνε ἀρισται. Οἱ Πρόσκοποι Μακεδονίας ἐργάζονται καὶ προδεύουν μὲ τρόπον ποῦ τιμᾷ ὅλο τὸ Σῶμα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΣ ΑΝΙΧΝΕΥΣΕΩΣ

Μάθημα Α'.

Δυστυχώς η λέξις «άνιχνευσις» δὲν περιγράφει, δὲν περιλαμβάνει τὸ σύνολον τῶν γνώσεων ποῦ ἀντιπροσωπεύει ἡ ἀμερικανικὴ λέξις «backwoodsmanship» Ἡ λέξις ἀνίχνευσις ἔχει μόνον τὴν σημασίαν «ἡ γνώσις τῶν ἰχνῶν». Ἡ ἰχνηλασία δὲν περιορίζεται ὅπως φαντάζονται μερικοὶ, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ὀποτυπώσεων ποδῶν καὶ ἀντικειμένων εἰς τὸ χῶμα ἢ στὴ σκόνῃ, μολονότι ἡ λέξις «ἰχνος» σημαίνει τὸ σημάδι ποῦ ἀφίγει κάποιος ἢ κάτι ὅταν περνᾷ ἀπὸ ἑνα μέρος· τὸ σημάδι ποῦ ἀφίγει ἕνα γεγονὸς μετὰ τὴν ἐκτελέσειν του, καὶ ἔτσι ἕνα πούλακι πετῶντας ἔξαφνα στὸν ἀγέρα μέσα ἀπὸ ἕνα θάμνο, κραυγάζοντας ἀπὸ τὸν φόβον εἶνε καὶ αὐτὸ πραγματικὸ ἰχνος, ποῦ σημαίνει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνα ζῶον βρίσκεται μέσα στὸ θάμνο ἢ τὸ πλησιάζει. Ἀμερικανοὶ χωροφύλακες μιὰ φορὰ ἐκατάλαβαν πῶς ἕνας κηστὴς, ὁ ὁποῖος εἶχε δραστηριοποιηθῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν ὁποῖον ἐγύρευαν ὅλο τὸ πρωὶ μέσ' τοὺς ἀγρούς δίχως νὰ τὸν βροῦν, ἐκρυβόταν μέσα σ' ἕνα χωράφι ἀπὸ στᾶρι, διότι παρετήρησαν κόρακες ποῦ ἐπετοῦσαν ὀλόγυρα στὸ μέρος αὐτὸ, καὶ ἐγέμιζαν τὸν ἀγέρα μετὰ τὰ περίτρομα «κράαα...κράαα» τῶν.

Ἡ λέξις «άνιχνευσις» δὲν περιλαμβάνει τὴν γνώσιν ὀφελίμων καὶ δηλητηριωδῶν φυτῶν, τὴν γνώσιν πῶς ν' ἀνάψῃ κανεὶς φωτιά σ' ἕνα ὑγρὸ μέρος μετὰ δίχως σπύρτα, πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ πιάσῃ ζῶα γιὰ φαγί, ὅταν δὲν ἔχει πλέον φυσίγγια γιὰ τὸ τουφέκι του.... τέλος πάντων ὅμως ἀφοῦ καλλίτερον λέξις δὲν ὑπάρχει, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιήσωμεν αὐτὴν ποῦ ἔχομεν.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσωμεν τὰ μαθήματά μας ἀνιχνεύσεως, πρέπει νὰ μάθωμεν ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ περίφημοι «backwoodsmen» τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ λέξις σημαίνει «οἱ κάτοικοι τῶν δασῶν ἐκεῖ πίσω». Ἐκεῖ πίσω σημαίνει εἰς τοὺς Ἀμερικανούς τῆς Ἀνατολικῆς Ἀμερικῆς, τὰ ἀπέραντα δάση καὶ βουνὰ τῆς Δύσεως, ποῦ ἡ ζωὴ εἶνε ἀκάμῃ ἄγρια, ποῦ ἡ Φύσις βασιλεύει μετὰ ἀδιαφιλονεικῆτον δύναμιν. Οἱ ἄνθρωποι τῶν «ἐκεῖ πίσω» εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀναγνωρίζουν τὴν Φύσιν. Ὅπως οἱ κάτοικοι τῶν πολιτισμένων μερῶν εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ τηροῦν καλὰς σχέσεις μετὰ τοὺς γείτονάς των, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τῶν δασῶν πρέπει νὰ τὰ ἔχη καλά μετὰ τοὺς δικούς του γείτονας, μετὰ τὰ ζῶα, τὰ δένδρα, τὰ φυτὰ, καὶ τὸν καιρὸ.

Τὴν ἐπιστῆμην αὐτὴν, τὴν ἔμαθαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπὸ τοὺς Ἐρυθροδέρομους, ποῦ ἦσαν μιὰ φορὰ οἱ καλύτεροὶ ἀνιχνευταὶ τοῦ κόσμου. Ὅταν τὸ ἀγρὸν ἐγένετο ἐρηθός, οἱ Ἐρυθροδέρομοι τοῦ ἔδιδαν ἕνα τόξον καὶ μερικὰ βέλη, καὶ ἔδωχναν τὸ παιδί μακριὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν, γιὰ νὰ μείνῃ μέσ' τὰ δάση καὶ νὰ ζῆσιν μόνον τοῦ γιὰ 25 μέρες. Ἄν εἶχε τὴν κακὴ μοῖραν νὰ εἶνε κακὸς ἀνιχνευτὴς καὶ ἀνίκανος κυνηγός, πέθαινε ἀπὸ τὴ πείνα. Ἄν ὅμως ἐκατάρθωνε νὰ περάσῃ τὴν περίοδον τῶν 25 ἡμερῶν, ἐγύριζε θριαμβευτὴς εἰς τὴν κατασκήνωσιν, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ χαρᾶ καὶ καμάρι καὶ ἀνεκηρεύετο «γενναῖος» ἐνεγράφετο δηλαδὴ εἰς τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν τῆς φυλῆς. Ο

Καθόλου παράξενο λοιπὸν ἂν οἱ Ἐρυθροδέρομοι

ἦσαν ὅλοι καλοὶ ἀνιχνευταὶ, ἀφοῦ κάθε νέος εἶχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ἢ νὰ πεθάνῃ.

Σιγά-σιγά οἱ Ἀμερικανοὶ προχωροῦντες πρὸς τὴν Δύσιν, ἀπώθησαν τοὺς Ἐρυθροδέρομους πρὸς δυτικώτερα. Τί μπορεῖ νὰ κινή τὸ τόξον ἐναντίον τοῦ ὄπλου; Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ εἰσῆξαν τὴν ἰδίαν Φύσιν καὶ ἡ Φύσις, ἔμεινε ὡς πάντα ὁ φοβερός ἐχθρὸς τῶν ἀνίκανων καὶ ὁ πιστὸς φίλος τῶν ἀνιχνευτῶν.

Εἰς τὸ 2ον μάθημα θὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς περιπετείας ἐνὸς νεαροῦ Ἐρυθροδέρομου ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγύρισε μετὰ δόξα καὶ θρίαμβον ἐν μέσῳ τῆς φυλῆς του.

Ὁ Μαῦρος Δύκος

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, κυρίου.

— Μουτάφην, Μυτιλήνην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Φύλλα στέλλονται.

— Γ. Τσουκαλᾶν, Ἀργίριον. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸν προσκοπισμὸν. Προκειμένοι νὰ σχηματισθῆ στὸ Ἀργίριον ὀμάς πρέπει νὰ μαζευθῆτε 10 ἕως 20 παιδιά καὶ νὰ ἀπειθνηθῆτε σ' ἕνα ἐγκριτο μέλος τῆς κοινωρίας σας, τὸ ὁποῖον πάλι νὰ γράψῃ ἀπ' εὐθείας στὸ Σῶμα καὶ νὰ συνεννοηθῆ. Ἐνεγράφησαν οἱ τρεῖς συνδρομηταί. Φύλλα στέλλονται.

— Κ. Α. Κροντηρᾶν. Ἐλήφθησαν. Δεχόμεθα κάθε εἶδους ὕλη κατὰλληλῶν γιὰ παιδιά ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ δημοσιεῦται ἂν ἐγκρίνεται.

— Κ. Μακεδόνα, Ἡλιούπολιν. Περιγραφή ἐλήφθη. Εἶχε ληφθῆ προηγουμένως ἡ δημοσιευομένη εἰς τὸ παρὸν φύλλον. Ἐάν ὑπάρχῃ χῶρος θὰ δημοσιεῦθῃ εἰς τὸ ἐπόμενον. Στέλνετε πάντοτε καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὴ «Ζωὴ τῶν Προσκοπῶν».

— Κ. Διαμαντόπουλον, Ἀμαλιάδα. Συνδρομὴ 3 δρ. ἐτησίως.

— Γ. Κηριώτη, Καρλόβασι (Σάμιον). Ἐπιστολή ἐλήφθη. Γιὰ τὰ περᾶπονα ἔχετε δίκαιον. Ἡ νέα διεύθυνσις ἐν τούτοις εἶνε τοιαύτη ὥστε ἐγγυάται τὴν τακτοποίησιν κάθε ἀταξίας καὶ ἐξάλειψιν κάθε παραπόνου. Γιὰ τὸ μόνον 10 διὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα ;

— Ι. Κ. Παπαζαχαρίου, Καρλόβασι. Περιγραφή ἐλήφθη. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει χῶρος εἰς τὸ παρὸν φύλλον. Βλέπετε ὅτι καὶ τὴν σελίδα τοῦ μπάρομπα-Γωργου εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀφήσαμε ἔξω καθὼς καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.

— Κ. Φαφαλιόν, Χιον. Ἐστάλησαν μαζί μετὰ ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν φαίνεται δὲν ἐλάβατε. Πιθανὸν ἐπιστολή καὶ περιοδικὰ ἐχάθησαν μαζί. Ἄν ἔχη οὔτω θὰ ξαναστείλωμεν. Τιμολόγιον δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην.

— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχετε καθήκον νὰ συστήσετε τὴ «Ζωὴ τῶν Προσκοπῶν» εἰς ὅλους τοὺς φίλους σας. Θὰ τοὺς προσφέρετε μιὰ πρῶτης τάξεως ἐκδοὺ λευσιν.

— Ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον θὰ δημοσιεύονται αἱ γνώμαι τῶν ἀναγνωστῶν μας γιὰ τὴ «Ζωὴ τοῦ Προσκοπού».

— Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον θὰ σᾶς πῶ ἕνα μεγάλο μυστικὸν, ποῦ θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλους σας.

— Ὁρεβουὰρ στὸ ἄλλο φύλλον.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΣΑΣ